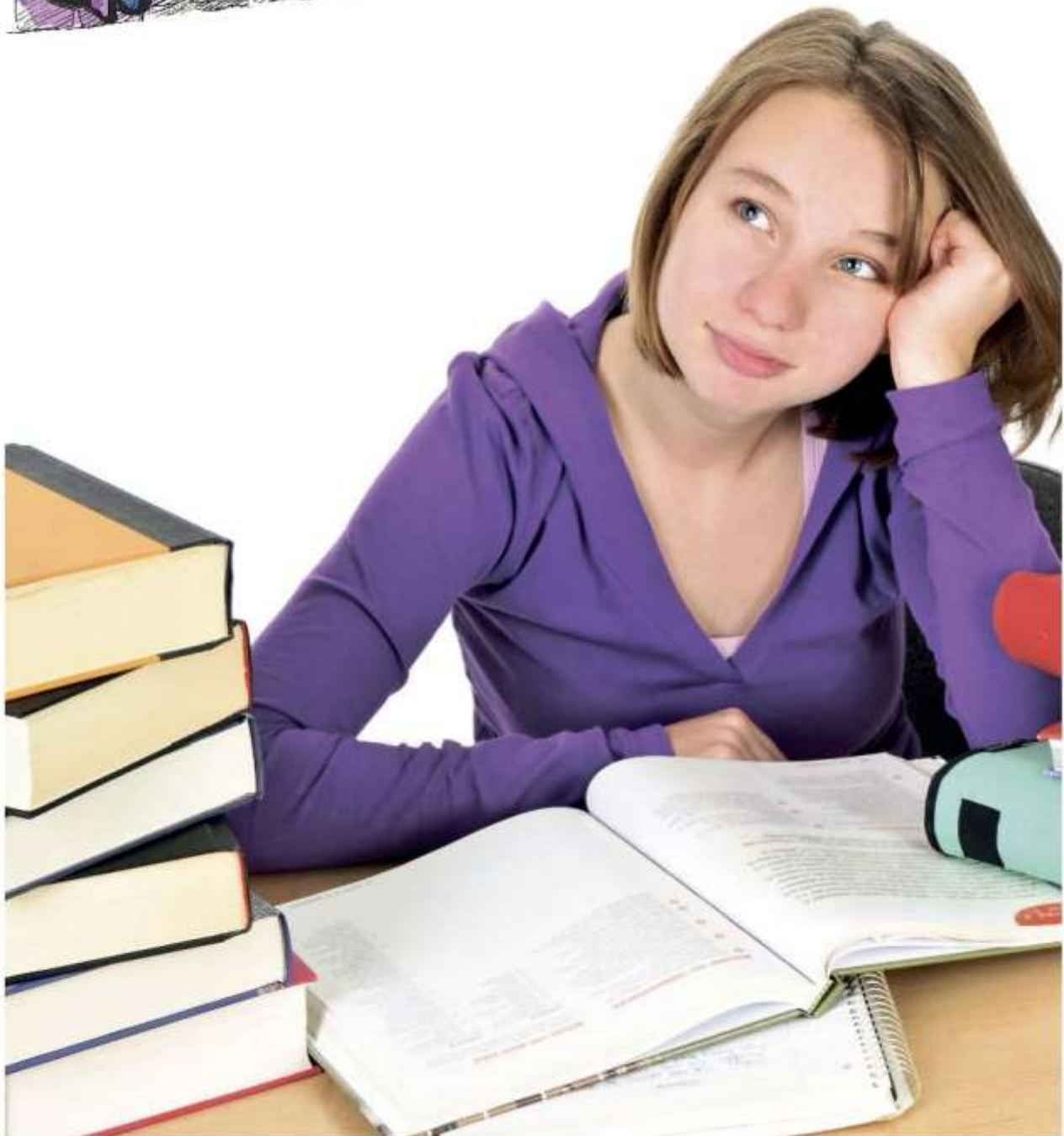

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΟ "ΤΟ ΠΑΓΚΡΗΤΙΟΝ" - ΓΥΜΝΑΣΙΟ
Έτος β', τ. 2, Μάρτιος 2011
ΚΥΚΛΟΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑΣ

Η εφτάχρονη πιτσιρικά που πουλάει γλυκά στο δρόμο της Δαμασκού και ταυτόχρονα γράφει τα μαθήματά της (!) δεν άφηνε με τίποτα το φωτογράφο να την φωτογραφίσει. Τελικά, η φωτογραφία που βλέπετε τραβήχτηκε με φακό από 30 μέτρα απόσταση (και κέρδισε το πρώτο βραβείο από την Ένωση Αραβικών Πρακτορείων Ειδήσεων), στέλνοντας σε μας συγκινητικά μηνύματα...

Μακάρι να παραδειγματιζόμασταν όλοι από τη θέλησή της για μάθηση!

ΚΟΥΙΖ

* Εάν βρείτε το πρόσωπο της παραμορφωμένης φωτογραφίας, απευθυνθείτε στα μέλη της δημοσιογραφικής ομάδας και μετά από κλήρωση που θα γίνει ο νικητής θα κερδίσει ένα δώρο-έκπληξη!

Γιατί είναι απίθανο να βρέχει δύο μέρες συνεχόμενα;

Όσο και να πεινάει ένας κάτοικος της Αρκτικής δεν θα φάει ποτέ του αβγό πηγκούινου. Γιατί;

Ο καθηγητής Σοφός, ο οποίος είχε αρχίσει να γερνάει, γινόταν όλο και πιο αφηρημένος. Κάποια μέρα ενώ πήγαινε να δώσει μία διάλεξη, πέρασε με κόκκινο και μπήκε αντίθετα σ' ένα μονόδρομο. Κάποιος αστυνομικός είδε όλη τη σκηνή, αλλά δεν έκανε τίποτα. Γιατί ο καθηγητής δεν είχε καμία σύνεπεια;

Η γιαγιά του Τοτού του δίνει λεφτά για τα γενέθλιά του! Ο Τοτός τα παίρνει και φεύγει αλλά τον σταματάει η μητέρα του:

- Τοτέ, κάτι ξέχασες να πεις στη γιαγιά σου!
- Τι;
- Τι λέω εγώ στον πατέρα σου κάθε φορά που μου δίνει λεφτά;
- Αααααααααα, λέει ο Τοτός, και απαντάει στη γιαγιά:
- Μόνο αυτά έχεις;

1) Επειδή περνούσε η νύκτα
2) Επειδή οι ηρώματα όλων των Αρκτικών
3) Επειδή ο καθηγητής ήταν πλάγος

GRAFFITI:

Τέχνη ή βανδαλισμός;

Της
**Εμμανουέλας
Βογιατζάκη**

Σήμερα είπα να ασχοληθώ με το graffiti... Όχι, δεν εννοώ ότι θα πάρω τους δρόμους και θα ψάχνω για τοίχους να βάψω, απλά θα ήθελα να γράψω λίγο για την τέχνη αυτή. Το graffiti είναι το όνομα για τις εικόνες που αποτυπώθηκαν με οποιονδήποτε τρόπο (για παράδειγμα με σπρέι) σε μια

ιδιοκτησία. Ίσως αποτελεί την πιο αρχαία μορφή τέχνης, αφού μπορούμε να θεωρήσουμε πρόδρομο του σημερινού μας graffiti τις γνωστές σε όλους μας τοιχογραφίες των Μινωικών ανακτόρων ή, αν πάμε ακόμα παλαιότερα, τις σπηλαιογραφίες των παλαιολιθικών ανθρώπων. Σε κάθε εποχή, πάντως, από τις ζωγραφίες των σπηλαίων, τα συνθήματα στην αρχαία Αθήνα, στην

Πομπηία ή στο σινικό τείχος, έως τη σημερινή μορφή με το σπρέι στους τοίχους του

Ηρακλείου, εξυπηρετούσε έναν στόχο και αυτός δεν είναι άλλος από το να κάνει γνωστή τη σκέψη του δημιουργού του.

Από την αρχή τα graffiti προκάλεσαν εξαγριωμένες αντιδράσεις, έτσι φτάσαμε στους σύγχρονους χρόνους, που στις περισσότερες χώρες θεωρείται

βανδαλισμός, ο οποίος τιμωρείται από το νόμο. Ωστόσο, μερικές φορές το graffiti υιοθετείται για να μεταφέρει κοινωνικά και πολιτικά μηνύματα, ενώ πολλοί είναι εκείνοι που πιστεύουν πως πρόκειται για μια μορφή τέχνης αντάξια των εκθέσεων σε χώρους πολιτισμού.

Robert Banks

Μετά από έρευνα που κάναμε, ανακαλύψαμε τον πιο γνωστό καλλιτέχνη του graffiti, που είναι ο Βρετανός Banksy. Το πραγματικό του όνομα είναι Robert Banks και τα έργα του είναι συνήθως σατιρικά, σχολιάζοντας ζητήματα πολιτικής και κουλτούρας. Η έδρα του είναι το Λονδίνο, αλλά η τέχνη του συναντάται, επίσης, σε πόλεις εκτός της Βρετανίας.

Η εντυπωσιακή βροχή των Περσείδων

Της
Αιμιλίας
Γιασσάκη

Κάτι που με εντυπωσίασε το καλοκαίρι που μας πέρασε ήταν η θεαματική βροχή από τις Περσείδες (πεφταστέρια) στον ουρανό και γι' αυτό το λόγο αποφάσισα να ασχοληθώ με αυτό το θέμα. Αυτό το φαινόμενο ήταν ορατό στη Γη και στην Ελλάδα, κυρίως σε βορειοανατολική κατεύθυνση. Όσο πιο καθαρός είναι ο ουρανός, τόσο πιο εντυπωσιακά

είναι το θέαμα και αυτή τη φορά ήταν πραγματικά εκπληκτικά. Οι Περσείδες ονομάστη-

καν έτσι επειδή φαίνεται να προέρχονται από τον αστερισμό του Περσέα.

Τι είναι, όμως, αυτές οι φωτεινές λάμπες στον ουρανό;

Τα μετέωρα (πεφταστέρια) είναι μικροί διαστημικοί βράχοι, που εισέρχονται στη γήινη ατμόσφαιρα και φαίνονται να καίγονται αργά. Καθώς πλησιάζουν προς το έδαφος με ταχύτητα γύρω στα 60 χλμ. το δευτερόλεπτο και διαλύονται, αφήνουν φωτεινά ίχνη. Τα μετέωρα που σπάνια φτάνουν στη Γη, καθώς καίγονται κατά την πτώση τους τελειώς- μπορούν να εμφανιστούν οπουδήποτε στο νυχτερινό ουρανό, ιδίως στα πιο σκοτεινά τμήματά του, όταν δεν υπάρχει φεγγάρι στον ουρανό.

Ο μύθος του Περσέα και η Μέδουσα

Ανέφερα πιο πάνω ότι οι Περσείδες πήραν το όνομά τους από τον Περσέα. Ποιος ήταν, όμως, ο Περσέας και γιατί τα αστέρια πήραν από αυτόν την ονομασία τους;

Ο Περσέας ήταν γιος του Δία και της Δανάης. Ο Πολυδεύκης ήθελε για γυναίκα του τη Δανάη, αλλά ήταν εμπόδιο ο γιος της, Περσέας. Έτσι, λοιπόν, του ανέθεσε έναν άθλο, να κόψει και να φέρει το κεφάλι της Μέδουσας (η Μέδουσα ήταν θνητή γοργόνα), ελπίζοντας ότι ο Περσέας θα κοιτάξει τη Μέδουσα και θα γίνει πέτρα, διότι κατά τη μυθολογία όποιος κοιτάζε στα μάτια τη Μέδουσα θα γινόταν πέτρα. Στη διαδρομή για να βρει τη Μέδουσα συνάντησε τη θεά Αθηνά ή τον Ερμή, οι οποίοι τον βοήθησαν δίνοντάς του:

* Την περικεφαλαία του Άδη, ώστε σάρατος να πλησιάσει το στόχο του.

* Το μαγικό σάκο στον οποίο θα βάλει το τρομερό κεφάλι.

* Τα φερωτά σανδάλια, επειδή η Μέδουσα έμενε σε βράχο στη μέση της θάλασσας.

* Την αστραφτερή ασπίδα, απ' όπου θα έβλεπε το κεφάλι της Μέδουσας. Πατί όποιος έβλεπε τη Μέδουσα κατάματα πέτρωνε. Και τέλος...

* Το κομτερό σπαθί ή δρεπάνι, με το οποίο θα έκοβε το σκληρό λαιμό της Μέδουσας.

Το μόνο που έμενε πλέον ήταν να μάθει τον τόπο διαμονής της Μέδουσας. Γι' άλλη μια φορά η Αθηνά τον βοήθησε, υποδεικνύοντας το δρόμο για τις Γραίες. Οι Γραίες ήταν συγγενείς των Γοργόνων, όλες μοι-

ράζονταν ένα μάτι και ήταν οι μόνες που γνώριζαν τον τόπο διαμονής της Μέδουσας.

Ο Περσέας τις πλησίασε σάρατος και εκμεταλλευόμενος τη στιγμή της ανταλλαγής άρπαξε το μάτι τους. Οι Γραίες, γνωρίζοντας σχετικό χρησμό για τη Μέδουσα, με δυσκολία και υπό την απειλή ότι θα χάσουν το μάτι τους, μαρτύρησαν στον ήρωα τον τόπο παραμονής της Μέδουσας. Όταν ο ήρωας πλησίασε τη Μέδουσα, σάρατος και κοιτώντας το καθρέφτισμα της ασπίδας που κρατούσε η Αθηνά, έκοψε το κεφάλι της και το έβαλε στο σάκιδιο. Στο δρόμο της επιστροφής του για τη Σέριφο, πέρασε από την Αιθιοπία. Εκεί είδε μια γυναίκα αλυσσοδεμένη σε ένα βράχο. Δεν ήταν άλλη από την Ανδρομέδα, κόρη του Κηφέα,

βασιλιά των Κηφόνων, και της Κασσιόπης. Ο Περσέας, ερωτευμένος με την κόρη του Κηφέα, αποφασίζει να πάρει μαζί του την Ανδρομέδα. Έτσι, γυρίζοντας νικητής στη Σέριφο, βρήκε τη μητέρα του στο ναό της Αθηνάς και τον Πολυδεύκη να θέλει με τη βία να κάνει τη Δανάη γυναίκα του, μα εκείνη του αντιστάθηκε. Ο Πολυδεύκης προκάλεσε τον ήρωα να του δείξει το κεφάλι. Ο ήρωας προειδοποίησε τους δικούς του να μην κοιτάζουν και βγάζει από το σάκο το κεφάλι της Μέδουσας. Όσοι το κοίταζαν, ανάμεσά τους και ο Πολυδεύκης, πέτρωναν μονομιάς.

Όταν πέθανε ο Περσέας, οι θεοί δεν τον έστειλαν στον Άδη, αλλά στα άστρα και έτσι δημιουργήθηκε ο αστερισμός του Περσέα.

Σκέψεις για το Ηράκλειο

Όμορφη ή κουασιμόδεια πόλη;

Των
**Αιμιλίας Γιασοάκη,
Μαρίνας Παπουτσαάκη**

Περπατώντας στο κέντρο του Ηρακλείου ένα ηλιόλουστο Σάββατο παρατηρήσαμε ξαφνικά πως το Ηράκλειο είναι μια πόλη ζωντανή, που συνεχώς μεταμορφώνεται, αλλά, όπως κάθε άλλη πόλη, έχει τα υπέρ και τα κατά της. Ζώντας, ωστόσο, στους γρήγορους ρυθμούς της καθημερινότητας, ξεχνάμε τις ομορφιές της πόλης μας, αλλά και τις ασχήμες που πρέπει να διορθώσουμε όλοι μαζί.

Για παράδειγμα, η πόλη μας έχει πολλά ιστορικά μνημεία, στα οποία μπορούμε να ξεναγηθούμε, όπως η Κνωσός, τα ενετικά τείχη και άλλα μνημεία της Ενετικής περιόδου, ενώ δεν πρέπει να παραλείψουμε το

σημαντικά μας μουσεία, το Ιστορικό, το Αρχαιολογικό, αλλά και το καινούργιο μουσείο «Νίκος Καζαντζάκης». Επίσης, υπάρχει και η Βασιλική του Αγίου Μάρκου, όπου σχεδόν πάντα φιλοξενείται κάποια ενδιαφέρουσα έκθεση.

Κανείς δεν μπορεί να αρνηθεί ότι στο Ηράκλειο τα τελευταία χρόνια έχουν γίνει πολλά νέα έργα, όπως καινούριοι πεζόδρομοι και πάρκα, ενώ είναι φανερό η μεγάλη ανάπτυξη ή η «μεταμόρφωση» -θα λέγαμε- της παραλιακής λεωφόρου.

Παράλληλα, υπάρχουν και αρκετά μέρη διασκέδασης για μας τους νέους. Συγκεκριμένα, μπορείς να πας σίνεμα στο εμπορικό κέντρο της πόλης, συνδυάζοντας μια βόλτα, ή να κάνεις ποδήλατο στην παραλιακή. Ακόμα, μπορείς να περιηγηθείς στα τείχη, να περπατήσεις στον

Κούλε ή να παίξεις στην πλατεία Ελευθερίας, με ή χωρίς σκέτμπορντ... Τελικά το Ηράκλειο προσφέρει αρκετές επιλο-

Τελικά το Ηράκλειο μπορεί να είναι μια αρκετά όμορφη πόλη, που σου θυμίζει πόσο όμορφα έχεις περάσει με τους φίλους σου, όμως χρειάζεται ακόμα αρκετή δουλειά και να μην αφήνουμε το περιβάλλον που ζούμε στην τύχη του

γές, ενώ δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι συχνά-πυκνά την επισκέπτονται πολλοί καλλιτέχνες.

Είναι, όμως, όλα αυτά αρκετά για τους χιλιάδες κατοίκους της πόλης;

Το Ηράκλειο είναι μια μεγάλη πόλη,

που δεν θα μπορούσε να μην έχει και αρνητικά. Αρχικά είναι μια βρόμικη πόλη, διότι έχει πολλά σκουπίδια. Είναι μια τοιμενένια πόλη με πολλά καταθλιπτικά στενσοσκάκα στο κέντρο, όπου ζουν στριμωγμένα αναρίθμητες οικογένειες, για να μην θυμηθούμε τα χιλιάδες αυτοκίνητα που δεν χωράνε πια στους δρόμους και γίνεται κανονική μάχη για μια θέση πάρκινγκ. Τα παιδιά δεν μπορούν να κυκλοφορήσουν στους δρόμους με ασφάλεια, διότι επικίνδυνος οδηγός παραμονεύουν να πατήσουν με το αυτοκίνητό τους όποιον προσπαθήσει να περάσει απέναντι το δρόμο. Επίσης, δεν υπάρχει στην πόλη δεν αρκαούν. Τέλος, θα έπρεπε να υπάρχουν πιο πολλά μέρη για τους εφήβους και περισσότεροι χώροι για τη δημιουργική έκφρασή τους.

«Τα σημερινά παιδιά χάσανε τα παλαιότερα παιδιά στη

Συνέντευξη στις
**Αμιλία Γιασάκη,
Εμμανουέλα Βογιατζάκη**

Κόρις Κοπιδάκη, είστε ένας έμπειρος και επιτυχημένος εκπαιδευτικός και μάλιστα, απ' ό,τι γνωρίζουμε, έχετε κάνει μάθημα και στους περισσότερους καθηγητές του σχολείου μας, γι' αυτό το λόγο επιλέξαμε εσάς για να μας απαντήσετε σε κάποια ερωτήματα σχετικά με τους σημερινούς νέους.

Ποια πιστεύετε ότι είναι τα γενικά χαρακτηριστικά του σημερινού μαθητή, συγκρινόμενος με το μαθητή των παλαιότερων χρόνων, με βάση και τα περιστατικά που έχετε βιώσει ως καθηγητής;

«...Όταν πηγαίναμε εκδρομή παλαιότερα, μέχρι και τη δεκαετία του '80, γινόταν ο χαμός στο αυτοκίνητο από τα τραγούδια, τα ανέκδοτα και τα αστεία. Επί χούντας χαλούσαν τον κόσμο το τραγούδι του Θεοδωράκη, που ήταν επαναστατικά. Μετά το '90 αρχίσαμε τα παιδιά να έχουν τα walkman στα αφτιά τους και τα ακουστικά. Σηγά-σιγά σταμάτησε το τραγούδι, σταμάτησε το παιχνίδι στη γειτονιά, σταμάτησε η σχέση των παιδιών με τη φύση και το χωριό· πιο πολύ τραβήξαμε στα παραθαλάσσια οι άνθρωποι γενικά. Έτσι, σταμάτησε η φυσική ζωή και τα παιδιά εγκλωβίστηκαν. Χάσανε αυτή την ελευθερία, που είχαμε εμείς στη γειτονιά, στην εξοχή. Έγιναν περισσότερο παιδιά του διαμερίσματος. Αρκέστηκαν στα μαθήματα, στα οργανωμένα πάρτι, στα κινητά. Δεν θέλω να κατηγορήσω τίποτα

με όλα αυτά... Σας περιγράψω μόνο!

Εσείς, λοιπόν, τώρα, στην εποχή σας, σε σχέση με τα παιδιά του παρελθόντος, για να καταλήξω κάπου, είστε παιδιά των ηλεκτρονικών παιχνιδιών, της τηλεόρασης, του υπολογιστή, του facebook, του κινητού τηλεφώνου... Δεν είστε παιδιά της γειτονιάς και της αλάνας. Χάσατε αυτή την ελευθερία, χωρίς να φταίτε, χωρίς να το έχετε καταλάβει. Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν είστε καλοί. Είστε, όμως, τελείως σε άλλη εποχή. Εκείνη η τόλμη, η ελευθερία να βρίσκονται τα παιδιά μόνα τους, να λείπουν από το σπίτι πολλές ώρες σε ελεύθερα παιχνίδια λείπει σήμερα. Πηγαίνετε μόνο σε οργανωμένα πάρτι, απασχολείστε με ηλεκτρονικά, βλέπετε τηλεόραση... είστε εγκλωβισμένοι στον τεχνικό πολιτισμό. Σας λείπει η ελευθερία της φύσης και της σχέσης που υπήρχε παλαιότερα. Βέβαια, έχουν διευρυνθεί τα ενδιαφέροντά σας και οι γνώσεις σας».

Αν διδάσκατε σήμερα Θεολογικά, τι θα μεσολάβητε στα παιδιά;

«Θα προσπαθούσα να τα πλησιάσω περισσότερο και με κέντρο τον άνθρωπο, το ανθρώπινο πρόσωπο, την ελευθερία του ανθρώπου, την άλλη διάσταση της ζωής, να τους τόνιζα με περισσότερη πεποίθηση το ότι δεν είμαστε μόνο σώμα, είμαστε και κάτι άλλο διαφορετικό από τα ζώα, είμαστε αυτό το κάτι άλλο που μας ξεχωρίζει. Θα 'θελα να βοηθήσω τα παιδιά να καταλάβουν τη διάσταση του ανθρώπινου προσώπου και πώς μπορούμε να την αντικρισούμε μόνο στο μυστήριο της Εκκλησίας, στο «εγκυκλιό εκκλησία», που σημαίνει ότι πηγαίνω μαζί με άλλους, ψάχνω

την αλήθεια του εαυτού μου και τη βρίσκω στην αλήθεια της σχέσης μου με τους άλλους ανθρώπους. Και η αλήθεια της βαθύτερης σχέσης με τους άλλους ανθρώπους είναι να ανακαλύψω πού είναι η αληθινή της ρίζα. Και η ρίζα είναι στην Τριαδικότητα του Θεού. Αυτό σημαίνει ότι έχουμε έναν Θεό που δεν δέχεται να είναι Άτομο, είναι Κοινωνία, είναι Σχέση, γι' αυτό είναι Τριαδικός... Είναι σχέση προσώπων.

Αυτή τη σχέση προσώπων θα τη βρούμε μέσα στο μυστήριο της Λειτουργίας. Το κεντρικό μου, λοιπόν, θέμα, η κεντρική μου δουλειά, θα ήταν να ερμηνεύσω σε όλα τα παιδιά, ανάλογα με την ηλικία τους, τι είναι το μυστήριο της Εκκλησίας και πώς στηρίζεται η αξία του ανθρώπου μέσα από τα μυστήρια της Εκκλησίας, μέσα από τη Θεία Λειτουργία και πώς οι Πατέρες της Εκκλησίας έκαναν αυτό που ακούμε στην Εκκλησία, που δεν τα καταλαβαίνουμε, γιατί η γλώσσα είναι δύσκολη, είναι όμως σπουδαία και καλώς που την κρατάμε ακόμη τόσο χρόνια, 2.000 χρόνια τώρα. Θα προσπαθούσα να τους βοηθήσω να καταλάβουν τι συντελείται στην Εκκλησία. Αυτό θα ήταν η κυριώ-

τερη δουλειά μου! Να καταλάβουν τι είναι η υμολογία της Εκκλησίας, τι είναι η εικονογραφία της Εκκλησίας, τι είναι η διακονία, τι σημαίνει το μυστήριο. Κι όλα αυτά, γιατί υπηρετούν τη γνήσια σχέση και τη γνήσια αγάπη και γιατί μέσα από το μυστήριο ξεπηδά ο έρωτας για τη ζωή ή ο έρωτας για τους ανθρώπους. Θα χρησιμοποιήσω ένα παράδειγμα: όταν παντρεύεται κανείς στην εκκλησία, αυτό σημαίνει ότι πηγαίνει στη ρίζα του έρωτα, στη ρίζα της πραγματικής αγάπης, για να πραγματοποιηθεί η γνήσια σχέση και η γνήσια ζωή, η οποία θα δώσει μετά όλο αυτό το σπουδαίο δέντρο και το σπουδαίο λουλούδι που λέγεται οικογένεια. Και μέσα σε αυτό θα αναπτυχθούν και τα παιδιά σε μια γνήσια σχέση αγάπης. Υπάρχουν, λοιπόν, μεγάλοι θησαυροί στην Εκκλησία και η Εκκλησία δεν έχει καταφέρει στην εποχή μας να αναδείξει αυτό το θησαυρό της. Έτσι, το βλέπουμε σαν τυπικό, να βαπτιστούμε, να παντρευτούμε και να πεθάνουμε, να μας κάνουν την κηδεία στην εκκλησία. Δεν είναι, όμως, αυτό η Εκκλησία μόνο. Η Εκκλησία είναι αυτό που μπορεί να δώσει την ελπίδα, το κουράγιο, τη διάθεση

την ελευθερία που είχαν γειτονιά και στη φύση»

για ζωή. Τον έρωτα. Αυτά τα μηνύματα της Εκκλησίας θα βοηθούσα τα παιδιά να καταλάβουν πως έχουν λόγο να μπουιν στη ζωή μας, στην καθημερινή μας ζωή και στην εποχή μας».

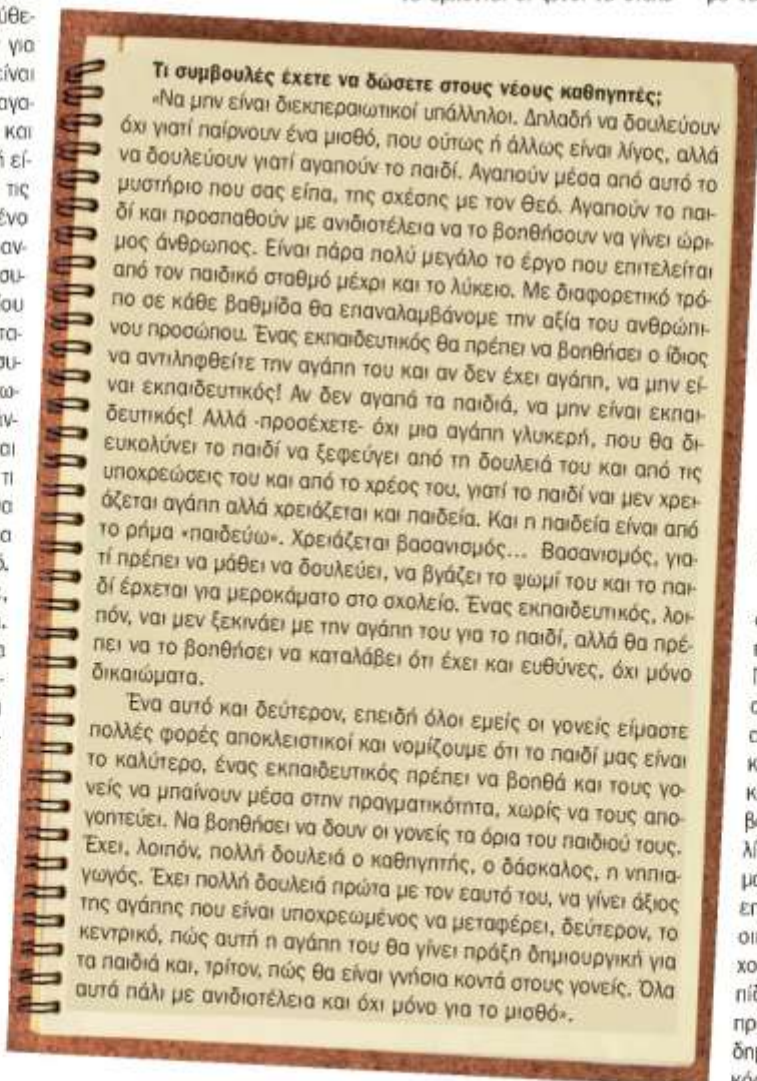
Γιατί να σπουδάσει ένας σύγχρονος μαθητής, αφού είναι βέβαιο ότι θα οδηγηθεί στην ανεργία;

«Θα πάω στους αρχαίους προγόνους, που η Παιδεία και η Σπουδή ήταν για τους ελεύθερους ανθρώπους, δεν ήταν για τους δούλους. Όσο και να είναι καλή μια δουλειά και να την αγαπάμε, η κάθε δουλειά είναι και μια μορφή δουλειάς, δηλαδή είσαι ανελεύθερος, σε όλες τις δουλειές έχεις συγκεκριμένο ωράριο. Η ελευθερία του ανθρώπου είναι στη γνώση. Στη συνειδητοποίηση του μυστηρίου του κόσμου που ζει. Να καταλάβει τον κόσμο που ζει. Να συνειδητοποιήσει τι είναι μόρφωση, τι είναι κόσμος, τι είναι άνθρωπος, τι είναι ζώο, τι είναι φύση, πού είναι ο Θεός. Το τι είναι ο Θεός δεν μπορούμε να το βρούμε, αλλά υπάρχει μια υποψία για το υπερφυσικό. Αυτά όλα, εδώ που τα λέμε, δεν βγαίνουν χωρίς μόρφωση. Η μόρφωση, λοιπόν, για μένα είναι ανεξάρτητη από τη δουλειά. Εγώ έχω την άποψη ότι θα μπορούσε να σπουδάσεις σποδδήποτε και μετά να πας να γίνεις εργάτης, άμα δεν έχεις άλλη δουλειά. Και να σας πω, το σκεφτόμουν αυτό φέτος που γινόταν εδώ το κτήριο του λυκείου και που το πάλεψα και ήρουνα όλο το καλοκαίρι εδώ, για να ξέρω τι γίνεται. Υπήρχε, λοιπόν, μέρα που δούλευαν επάνω 60 εργάτες, συνεργεία, συνεργείο ηλεκτρο-

λόγων, συνεργείο μαραγκών, συνεργείο γυψάδων, συνεργείο μαρμαράδων κ.λπ. Έβλεπα ότι αυτοί δούλευαν όλοι. Από την άλλη μεριά, επειδή ήμουν εδώ, μου έρχονταν αιτήσεις εκπαιδευτικών, νηπιαγωγών, δασκάλων, καθηγητών, ειδικότητες με μεταπτυχιακά, δηλαδή φέτος είχα περί τις 600 αιτήσεις νέων, που θέλανε δουλειά εκπαιδευτικών. Ωστόσο, όταν ανέβαινα επάνω, έβλεπα ότι από

τους 60 που δούλευαν οι 40 ή οι 35 ήταν ξένοι, Ρώσοι, Βούλγαροι, Αλβανοί, και σκεφτόμουν ότι οι δικοί μας νέοι δεν έχουν δουλειά. Και έλεγα γιατί να μη δουλεύουν και σε μια οικοδομή, αφού δεν έχουν δουλειά. Εμένα, λοιπόν, δεν θα με πείραζε και να τελείωνε κάποιος το πανεπιστήμιο, αφού μπορούν οι γονείς του να τον βοηθήσουν, και μετά να κάνει οποιοδήποτε δουλειά και όχι να έρχονται οι ξένοι να στελε-

κώνουν τις δουλειές μας. Δεν θα με σόκαρε, δηλαδή, να δω έναν που έχει τελειώσει το πανεπιστήμιο και μέχρι να βρει δουλειά με το πτυχίο του να δούλευε σε μια οικοδομή, για παράδειγμα, ή κάπου αλλού. Έτσι, έρχομαι για να καταλήξω σε αυτό που μου ζητάτε, ότι θεωρώ πως τις σπουδές θα πρέπει να τις βλέπουμε πέρα από το τι δουλειά θα κάνουμε. Να πάρουμε ένα πτυχίο, να μπορούμε να είμαστε ικανοί να αντιλη-

Τι συμβουλές έχετε να δώσετε στους νέους καθηγητές;

«Να μην είναι διεκπεραιωτικοί υπάλληλοι. Δηλαδή να δουλεύουν όχι γιατί παίρνουν ένα μισθό, που ούτως ή άλλως είναι λίγος, αλλά να δουλεύουν γιατί αγαπούν το παιδί. Αγαπούν μέσα από αυτό το μυστήριο που σας είπα, της σχέσης με τον Θεό. Αγαπούν το παιδί και προσπαθούν με ανιδιοτέλεια να το βοηθήσουν να γίνει ώριμος άνθρωπος. Είναι πάρα πολύ μεγάλο το έργο που επιτελείται από τον παιδικό σταθμό μέχρι και το λύκειο. Με διαφορετικό τρόπο σε κάθε βαθμίδα θα επαναλαμβάνουμε την αξία του ανθρώπινου προσώπου. Ένας εκπαιδευτικός θα πρέπει να βοηθήσει ο ίδιος να αντιληφθείτε την αγάπη του και αν δεν έχει αγάπη, να μην είναι εκπαιδευτικός! Αν δεν αγαπά τα παιδιά, να μην είναι εκπαιδευτικός! Αλλά -προσέχετε- όχι μια αγάπη γλυκερή, που θα διευκολύνει το παιδί να ξεφεύγει από τη δουλειά του και από τις υποχρεώσεις του και από το χρέος του, γιατί το παιδί να μην χρειάζεται αγάπη αλλά χρειάζεται και παιδεία. Και η παιδεία είναι από το ρήμα «παιδεύω». Χρειάζεται βασανισμός... Βασανισμός, γιατί πρέπει να μάθει να δουλεύει, να βγάζει το ψωμί του και το παιδί έρχεται για μεροκάματο στο σχολείο. Ένας εκπαιδευτικός, λοιπόν, να μην ξεκινάει με την αγάπη του για το παιδί, αλλά να πρέπει να το βοηθήσει να καταλάβει ότι έχει και ευθύνες, όχι μόνο δικαιώματα.

Ένα αυτό και δεύτερον, επειδή όλοι εμείς οι γονείς είμαστε πολλές φορές αποκλειστικοί και νομίζουμε ότι το παιδί μας είναι το καλύτερο, ένας εκπαιδευτικός πρέπει να βοηθά και τους γονείς να μπαίνουν μέσα στην πραγματικότητα, χωρίς να τους απογοητεύει. Να βοηθήσει να δουν οι γονείς τα όρια του παιδιού τους. Έχει, λοιπόν, πολλή δουλειά ο καθηγητής, ο δάσκαλος, η νηπιαγωγός. Έχει πολλή δουλειά πρώτα με τον εαυτό του, να γίνει άξιος της αγάπης που είναι υποχρεωμένος να μεταφέρει, δεύτερον, το κεντρικό, πώς αυτή η αγάπη του θα γίνει πράξη δημιουργική για τα παιδιά και, τρίτον, πώς θα είναι γνήσια κοντά στους γονείς. Όλα αυτά πάλι με ανιδιοτέλεια και όχι μόνο για το μισθό».

φθούμε και να πιάσουμε τα μηνύματα του σημαντικού κόσμου, που είναι ένας κόσμος που θέλει μόρφωση, αλλιώς είσαι τριτοκοσμικός. Από εκεί και πέρα, ό,τι δουλειά κάνουμε να έχουμε μια ελευθερία. Γι' αυτό θα πρέπει να μορφωθείτε και μιλάω για ευρύτερη παιδεία, όχι τεχνικά να μάθουμε αυτό που κάνουμε.

Κλείνοντας, θα θέλαμε να σας ευχαριστήσουμε πολύ και να σας ζητήσουμε να πείτε μια ευχή για τα παιδιά του σχολείου μας.

Και για τα παιδιά του σχολείου μας και για τα παιδιά όλου του κόσμου! Πραγματικά εύχομαι να μην σας επηρεάσει αυτό που ακούτε σήμερα «κρίση». Η κρίση η οικονομική υπήρχε και παλαιότερα και ήταν σοβαρότερη στην Ελλάδα. Πολύ λίγα πράγματα είχαμε όλοι μας στην εποχή μου. Μην σας επηρεάσει, λοιπόν, αυτή η οικονομική κρίση, αλλά εύχομαι να σας γεννηθούν ελπίδες από μέσα σας και ως πρόσωπα να μπορείτε εσείς να δημιουργήσετε έναν καινούριο κόσμο, ανανεωμένο.

Σαντορίνη, ένα μαγευτικό νησί

Της
**Μαρίνας
Παπουτσάκη**

Η Ελλάδα φημίζεται για τα νησιά της, που απλωμένα στο απέραντο γαλάζιο της τα έχουμε συνδυάσει με διακοπές κοντά στη θάλασσα, τον καλοκαιρινό ήλιο και το εκπληκτικό λευκό. Ένα νησί που ξεχωρίζει για την ιδιαίτερη ομορφιά και ιστορία του είναι η Σαντορίνη. Τα Φηρά, η πρωτεύουσα της Σαντορίνης, είναι κτισμένα πάνω στην Καλντέρα. Στο νότιο κομμάτι των Κυκλάδων βρίσκεται ένα νησί που κάθε επισκέπτης της Ελλάδας πρέπει να επισκεφθεί. Είναι ένα νησί του οποίου τα τοπία και οι εικόνες έχουν αποτυπωθεί σε φωτογραφίες, κάρτες και οδηγούς διακοπών και ο καθένας πλέον το αναγνωρίζει. Η Σαντορίνη φημίζεται για τις ξεχωριστές παραλίες της, που συνήθως δεν έχουν άμμο, αλλά μαύρα βότσαλα, ως αποτέλεσμα των ηφαιστειακών εκρήξεων. Η πιο διάσημη παραλία είναι η Κόκκινη Παραλία, κοντά στο Ακρωτήρι, με την ιδιαίτερη άμμο της. Οι πιο πολλές ακτές έχουν βαθιά, κρυστάλλινα νερά, εξαπτίας του βάθους. Τα νερά αυτά είναι πεντακάθαρα και θα σας ενθουσιάσουν.

Το ηφαιστειο και το πλιοβασιλέμα

Το μεγαλύτερο αξιοθέατο της Σαντορίνης είναι το ηφαιστειό της και τα μαγευτικά ηλιοβασιλέματα που είναι από τα πιο μαγευτικά στον κόσμο. Μάλιστα, πολλοί άνθρωποι έρχονται από τα πέρατα του κόσμου γι' αυτό και μόνο! Μια μαγική παλέτα με όλα τα

χρώματα της Ίριδας, καθώς ο ήλιος βυθίζεται στο γαλανό Αιγαίο. Πολλοί θεωρούν την Οία ιδανική για να απολαύσετε το ηλιοβασιλέμα, αλλά και τα Φηρά, το Φηροστεφάνι και το Ημεροβίγλι είναι και αυτά ιδανικές τοποθεσίες για να απολαύσετε μαγικές στιγμές. Από τη μια η άγρια όψη των ηφαιστειακών πετρωμάτων και από την άλλη η κυκλαδίτικη γοητεία των οικισμών δημιουργούν ένα μοναδικό σκηνικό, που συναρπάζει

κάθε επισκέπτη.

Το τοπίο και γενικότερα οι εικόνες από όλα τα σημεία του νησιού είναι πραγματικά υπέροχα και όλα συντελούν στη μαγευτική ομορφιά της Σαντορίνης. Οφείλεται στην ηφαιστειακή μορφολογία του νησιού, καθώς χιλιάδες χρόνια πριν έγινε η μεγάλη έκρηξη του ηφαιστείου της Θήρας, που άλλαξε τελείως την εικόνα όχι μόνο του νησιού αλλά και της γενικότερης περιοχής. Ένα μεγάλο τμήμα του

καταποντίστηκε στα βόθια του Αιγαίου. Έτσι, η Στρογγυλή απέκτησε σχήμα μισοφέγγαρου, ενώ από τις εκρήξεις δημιουργήθηκαν άλλα δύο μικρότερα νησάκια, η Θηρασιά και το Ασπρονήσι. Το μεγάλο κύμα που ακολούθησε την έκρηξη του ηφαιστείου προκάλεσε τον αφανισμό του Μινωικού πολιτισμού. Θεωρείται ότι στη θέση της Σαντορίνης υπήρχε η μυθική Ατλαντίδα και ότι η σημερινή Σαντορίνη είναι κάποιον από τα βουνά της.

Είναι η Σαντορίνη κομμάτι της μυθικής Ατλαντίδας;

Το μυστήριο της Ατλαντίδας αποτελεί τον πιο πολυσυζητημένο ίσως μύθο. Κανείς, ωστόσο, δεν μπορεί να αποδείξει ότι υπήρξε και πού ακριβώς βρισκόταν. Παρόλα αυτά, ορισμένοι επιστήμονες υποστηρίζουν ότι η καταστροφή του Μινωικού πολιτισμού και της αρχαίας Θήρας ταυτίζεται με τη χαμένη Ατλαντίδα. Οι πρώτες γραπτές αναφορές για την Ατλαντίδα γίνονται από τον Αθηναίο φιλόσοφο Πλάτωνα, ο οποίος μας αφηγείται ότι οι Ατλαντες ήταν ένας λαός με υπερφυσικές ικανότητες και θεϊκή καταγωγή, που ζούσαν ειρηνικά σε αυτό το εύφορο νησί. Η αρχαία Θήρα ήταν ένας τέλειος επίγειος παράδεισος, που καταστράφηκε περίπου το 1.500 π.Χ. Η περιγραφή της ταιριάζει απόλυτα με τα λεγόμενα του Πλάτωνα για τη μυθική χώρα των Ατλάντων, που καταστράφηκε ολοσχερώς, χωρίς να αφήσει κανένα στοιχείο για την ύπαρξή της.

Η Ατλαντίδα είχε σχήμα κυκλικό σαν δαχτυλίδι, με θάλασσα κι ένα μικρό νησάκι στη μέση (είναι ακριβώς όπως ήταν η αρχαία Θήρα λίγο πριν από τη μεγάλη έκρηξη). «Όταν οι θεοί μοιράστηκαν τη γη, ο Ποσειδώνας έλαβε την Ατλαντίδα και την παρέδωσε στους γιους του, τους ημίθεους, για να την καλλιεργήσουν. Ένας από αυτούς παντρεύτηκε την Λευκίππη και έκαναν την Κλειτώ, που την ερωτεύτηκε ο Ποσειδώνας και θέλησε να την κάνει για πάντα δικιά του. Τότε διάλεξε ένα μέρος και το προστάτησε με κυκλικές ζώνες γης και θά-

λασσας, ώστε να της εξασφαλίσει παραδεισένια ζωή. Το πνευματικό κέντρο της Ατλαντίδας ήταν ο ναός του Ποσειδώνου. Ο ναός αποτελούσε μια εκπληκτική απόδειξη της μεγάλης ικανότητας των Ατλάντειων στην κατεργασία των μετάλλων. Περιβαλλόταν από ένα χρυσαφένιο τείχος και το εξωτερικό του κipiού, σύμφωνα με τον Πλάτωνα, ήταν καλυμμένο με σάσι, εκτός από τα σημεία της οροφής που ήταν από χρυσά. Το άγαλμα του Ποσειδώνου, που τον απεικόνιζε να οδηγεί έξι πτερωτά άλογα, κυριαρχούσε στην κεντρική αίθουσα του ναού. Ο ανώτερος βασιλιάς της Ατλαντίδας και τα εννιά αδέρφια του, πρίγκιπες εννέα άλλων επαρχιών, συγκεντρώνονταν κάθε πέντε με έξι χρόνια σ' αυτό τον επιβλητικό βωμό. Αφού θυσίαζαν έναν ταύρο σαν προσφορά στους θεούς, οι κυβερνήτες μαζεύονταν γύρω στη μισοσβησμένη πυρά και συζητούσαν. Τις αποφάσεις τους τις κατέγραφαν πάνω σε έναν χρυσό πίνακα. Κυβερκόμενος με σοφία, ο λαός της Ατλαντίδας ζούσε αρμονικά. Για πολλές γενιές, γράφει ο Πλάτωνας, η καρδιά τους ήταν ευγενική και εκφρόζονταν με καλοσύνη και σοφία. Το μυστήριο της χαμένης Ατλαντίδας είναι απλώς ένας μύθος με αμέτρητα αναπάντητα ερωτήματα. Πιθανότατα να μην υπήρξε ποτέ αυτή η χώρα. Παρόλα αυτά, η θεωρία για την ηφαιστειακή καταστροφή της Σαντορίνης εξακολουθεί να βασίζεται σε πραγματικές πηγές.

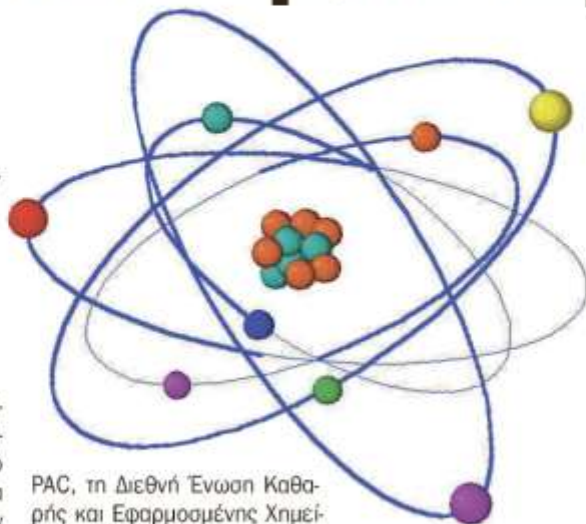
Φέτος είναι η χρονιά της Χημείας!

Της
Αθηνάς
Σταυρουλάκη

Το 2011 έχει ανακηρυχθεί Διεθνές Έτος Χημείας (IYC 2011), αφιερωμένο στα επιτεύγματα και τη συνεισφορά της στην ανθρωπότητα. Η απόφαση για αυτόν τον εορτασμό ήταν μια ιδέα της Αιθιοπίας, με την υποστήριξη συνολικά 23 χωρών και ελήφθη το 2008, με τη λογική ότι η χημεία παίζει πρωτεύοντα ρόλο στην επίτευξη των στόχων της Δεκαετίας του Ο.Η.Ε. για την Εκπαίδευση για την Αειφόρο Ανάπτυξη (2005-2014).

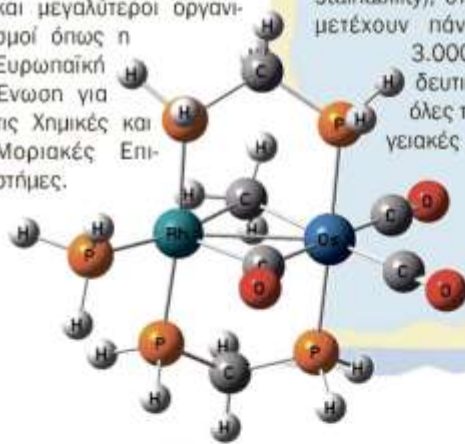
Το IYC 2011 συντονίζεται από το IUPAC, τη Διεθνή Ένωση Καθαρής και Εφαρμοσμένης Χημείας και την UNESCO, τον Οργανισμό των Ηνωμένων Εθνών για την Εκπαίδευση, την Επιστήμη και τον Πολιτισμό. Το κεντρικό θέμα του εορτασμού είναι "Χημεία: η ζωή μας, το μέλλον μας" (Chemistry—our life, our future) και αποσκοπεί στο να προωθήσει τη Χημεία προς το ευρύ κοινό, να προσελκύσει τους νέους στο χώρο, αλλά και να αναδείξει το ρόλο της Χημείας στην επίλυση παγκόσμιων προβλημάτων. Στην οργάνωση του εορτασμού σε τοπικό επίπεδο συμμετέ-

χουν τα κατά τόπους επιστημονικά σωματεία, αλλά και μεγαλύτεροι οργανισμοί όπως η Ευρωπαϊκή Ένωση για τις Χημικές και Μοριακές Επιστήμες.

Μια από τις πιο σημαντικές κοινές δράσεις που αναλαμβάνονται για το IYC είναι το λεγόμενο παγκόσμιο πείραμα «Water: a chemical solution», στο οποίο θα μετάσχουν 9.000 σχολεία από όλο τον κόσμο. Το πείραμα στην Ελλάδα και στην ευρύτερη περιοχή της Μεσογείου θα συντονιστεί από το Εργαστήριο Χημείας Περιβάλλοντος σε συνεργασία με το δίκτυο MEDIES (Mediterranean Education Initiative for Environment and Sustainability), στο οποίο μετέχουν πάνω από 3.000 εκπαιδευτικοί από όλες τις μεσογειακές χώρες.

Έτος Εθελοντισμού

Επιμέλεια:
Κώστας
Μανιαδής

Ο εθελοντισμός είναι μια πράξη μέσα από την οποία οι άνθρωποι αποκτούν νέες δεξιότητες και γίνονται ενεργοί πολίτες στην κοινότητά τους.

Εθελοντής μπορεί να είναι ο οποιοσδήποτε. Ο εθελοντισμός ταυτίζεται με τη φιλαν-

θρωπία, όπως χρησιμοποιήθηκε κατά την κλασική εποχή, κυρίως, για να αποδώσει μια καινούργια αρετή, την αγάπη για το συνάνθρωπο. Η διαφορά ανάμεσα στον εκπαιδευμένο εθελοντή και στην παλιά έννοια της φιλανθρωπίας είναι ότι ο εθελοντής αντιμετωπίζει τα άτομα στα οποία προσφέρει εθελοντική εργασία όχι με όγκο αλλά σαν άτομα ισότιμα, τα

οποία περνούν δυσκολίες και στα οποία μπορεί να προσφέρει.

Φέτος είναι Έτος Εθελοντισμού και για αυτό πήραμε την απόφαση να δώσουμε μερικές ιδέες στο σχολείο μας για το πώς μπο-

Προτάσεις:

- Αναδάσωση κάποιων περιοχών.
- Καθαρισμός παραλίας.
- Συγκέντρωση στο σχολείο τροφίμων, για να τα προσφέρουμε σε ανθρώπους που το έχουν ανάγκη.
- Συγκέντρωση ρούχων που δεν μας χρησιμεύουν πια (είναι όμως σε καλή κατάσταση ακόμα), για να τα προσφέρουμε σε άπορες οικογένειες ή σε ορφανοτροφεία.

ρού-
με να βοηθήσουμε και εμείς, προσφέροντας εθελοντική εργασία.

Σπιναλόγκα: Ένας τόπος

Της
Αθηνάς
Σταυρουλάκη

Οι περισσότεροι από εμάς παρακολουθούμε φέτος στην τηλεόραση τη σειρά «Το Νησί», όμως ίσως να μην ξέρουμε πολλά πράγματα γι' αυτό το νησί, τη Σπιναλόγκα, και κάποιος δεν έχουν καταφέρει ακόμα να την επισκεφθούν και να ξεναγηθούν σε αυτήν. Για να καλύψουμε, λοιπόν, τα κενά μας σε αυτό το θέμα, συλλέξαμε πληροφορίες... Η Σπιναλόγκα είναι ένα μικρό νησάκι, το οποίο κλείνει από τα βόρεια τον κόλπο της Ελούντας στην Επαρχία Μεραιπέλλου του νομού Λασιθίου Κρήτης. Το αρχαίο του όνομα ήταν Καλυδών, αλλά μετά την κατάληψή του από τους Ενετούς ονομάστηκε Σπιναλόγκα, που σημαίνει μακρύ αγκάθι (spina lunga). Μία άλλη ερμηνεία είναι ότι το όνομα Σπιναλόγκα προέκυψε γύρω στο 13ο αιώνα με «νονούς» τους Ενετούς κατακτητές, οι οποίοι, αφού δεν είχαν εξοικειωθεί με την ελληνική γλώσσα, άλλαξαν το όνομα «στην Ολούντα» σε Σπιναλόντε αρχικά (13ος αιώνας) και αρ-

γότερα σε Σπιναλόγκα. Όχι τυχαία, βέβαια, γιατί το Σπιναλόγκα τούς ήταν ήδη γνωστό από μία νησίδα στη Βενετία, τη σημερινή Τζιουντέκα (Εβραϊκή).

Το νησί οχυρώθηκε άριστα από τους Ενετούς, τόσο από κατασκευαστικής και αρχιτεκτονικής άποψης, όσο και από απόψεως αισθητικής του όλου τοπίου, που και σήμερα ακόμη διατηρεί την ομορφιά του. Πιο συγκεκριμένα, άρχισε να οχυ-

ρώνεται το 1574, όταν οι Τούρκοι είχαν καταλάβει την Κύπρο και οι Ενετοί καταλάβαιναν ότι σε λίγο θα ερχόταν και η σειρά της Κρήτης. Με την οχύρωση του νησιού αυτού οι Ενετοί ήθελαν να διαφυλάξουν στον κόλπο της Ελούντας τα πλοία τους από τους πειρατές και από τον τουρκικό στόλο, αλλά και να εξασφαλίσουν τις αλυκές της Ελούντας, από όπου θα έπαιρναν το αλάτι για την Ευρώπη, αφού είχαν στερηθεί αυτές της

Κύπρου.

Μετά την κατάληψη της Κρήτης το 1649 από τους Τούρκους, η Σπιναλόγκα παρέμεινε στα χέρια των Ενετών άλλα 65 χρόνια, μέχρι το 1715. Αυτό οφείλεται στην άρτια οχύρωσή της. Όλο αυτό το διάστημα των 65 χρόνων έβρισκαν εκεί καταφύγιο οι «Χαϊνίδες», δηλαδή οι επαναστάτες Κρητικοί, που μην αντέχοντας τους σκοτωμούς, τις δολοφονίες, τους απαγχονισμούς και τις λεηλα-

Τι είναι, όμως, πραγματικά η λέπρα;

Η λέπρα, αλλιώς ασθένεια του Χάνσεν, είναι μια ασθένεια που προσβάλλει το δέρμα και τα νεύρα που βρίσκονται σ' αυτό. Το όνομά της η ασθένεια αυτή το πήρε από την ελληνική λέξη «λεπρός», που έχει σχέση με τις αλλαγές που προκαλεί η λέπρα στο δέρμα των ασθενών (ξεφλουδίσματα σαν τα λέπια).

Τα νεύρα απονεκρώνονται, με αποτέλεσμα οι ασθενείς να χάνουν την αί-

σθηση του κρύου, της ζέστης και του πόνου στο δέρμα. Αυτό είναι πολύ επι-

κίνδυνο, αφού ασθενείς που πάσχουν από λέπρα πολλές φορές τραυματίζονται χωρίς να το καταλάβουν (αφού δεν νιώθουν πόνο) και έτσι η πληγή κινδυνεύει να μολυνθεί, εάν δεν τη φροντίσουν έγκαιρα!

Από έργα ή και βιβλία, αυτό που πιθανότατα να σας έχει μείνει στη μνήμη για τη λέπρα είναι πως κάνει τους ανθρώπους άσχημους και τρομακτικούς εξωτερικά.

μαρτυρίου

οίες, που από την πρώτη μέρα εφάρμοσαν οι νέοι κατακτητές Τούρκοι στο νησί, ανέβηκαν στο βουνό και άρχισε αμέσως το αντάρτικο με τις συνεχείς επαναστάσεις μέχρι το 1898, οπότε έφυγε και ο τελευταίος Τούρκος από την Κρήτη.

Το 1905 χρησιμοποιήθηκε ως Λεπροκομείο, όπου οδηγήθηκαν όλοι οι λεπροί της Κρήτης, οι οποίοι πρώτα βρισκόνταν απομονωμένοι στη «Μισκινιά», έξω από το Ηράκλειο, και ήταν εστία μόλυνσης και για τον υπόλοιπο λαό.

Κατά την περίοδο της ιταλο-γερμανικής κατοχής οι κατακτητές δεν τολμούσαν να αφήσουν ελεύθερους τους λεπρούς και ήταν αναγκασμένοι να τους τροφοδοτούν οι ίδιοι, δεδομένου ότι το απέναντι χωριό, Πλάκα, το είχαν εκκενώσει και είχαν διώξει τους κατοίκους σε άλλα

χωριά, όλη, δε, την παράλια περιοχή την είχαν οχυρώσει με πυροβολεία, πολυβολεία, υπόγειες στοές και ναρκοπέδια, γιατί φοβούνταν απόβαση των Άγγλων σε εκείνο το μέρος. Ποτέ

δεν μπήκε στο νησάκι Ιταλός ή Γερμανός και γι' αυτό λειτουργούσαν παράνομα ραδιόφωνα και ο γιατρός, διευθυντής Γραμματικάκης αντέγραφε τις ειδήσεις του Λονδίνου και του Καϊ-

ρου και τις μοίραζε ως δελτία ειδήσεων στους κατοίκους.

Τελικά, το 1957 έκλεισε, αφού γιατρεύτηκαν οι λεπροί με την εφεύρεση των αντιβιοτικών φαρμάκων.

Ένας επιζών...

Ο κ. Μανόλης Φουντουλάκης είναι ένας ξεχωριστός άνθρωπος. Εδώ και σχεδόν πενήντα χρόνια δίνει τη δική του «μάχη» για τη ζωή. Ταυτόχρονα, αγωνίζεται ενάντια στην προκατάληψη και το ρατσισμό. Είναι από τους λιγότερους εν ζωή ασθενείς που έχουν θεραπευτεί από τη νόσο του Χάνσεν. Σήμερα, στα 86 του χρόνια, ζει στο σπίτι του στην Αμφιάλη. Αν και ο ίδιος δεν θέλει δημοσιότητα, το όνομά του έγινε ευρύτερα γνωστό, όταν έγραψε το εισαγωγικό σημείωμα στο βιβλίο «Το Νησί», της Βρετανίδας συγγραφέως Βικτόρια Χίολοπ.

«Η Σπιναλόγκα δεν υπήρξε ποτέ θεραπευτικό ίδρυμα.

Ήταν τόπος εξορίας, ένας τόπος μαρτυρίου. Όποιος πατούσε το πόδι του στο νησί έχανε κάθε ελπίδα για ζωή. Κάποιοι το ονόμαζαν «Καιάδα» και όχι άδικα. Ήταν χιλιάδες τα κορμιά που «έφαγε» επί 53 χρόνια. Η απομόνωση ήταν υποχρεωτικός τρόπος ζωής, που είχε επιβληθεί στους αρρώστους...

Αλίμονο, τότε, σε όποιον τύχαινε να πάσχει από τη νόσο του Χάνσεν. Η προκατάληψη δεν άφηνε περιθώρια ούτε και στην οικογένειά του. Τότε δεν μπορούσες καν να σηκώσεις το κεφάλι και να δεις τον κόσμο, λες κι είχες διαπράξει το πιο ατιμωτικό έγκλημα.

«Με έσωσε το φάρμακο στο παρά 5»

Η ζωή του Μανόλη Φουντουλάκη θα μπορούσε να είναι μιστόρημα.

Γεννήθηκε το 1923 στην Ελούντα. Στα 25 του χρόνια ήρθαν τα πάνω κάτω στη ζωή του, όταν έμαθε ότι πάσχει από την ασθένεια. «Ήταν Φεβρουάριος του 1949 και υπηρετούσα ως αστυφύλακας στον Πειραιά. Ξαφνικά ένα απόγευμα διακομίστηκε στον Αντιλεπρικό Σταθμό Αγίας Βαρβάρας, όπου παρέμεινα για δύο χρόνια...», λέει και θυμάται ότι αμέσως επιδοποίησε την αγαπημένη του και της ζήτησε να χωρίσουν, «γιατί τότε κανείς δεν γλίτωνε από την κακιά ασθένεια...».

Όμως στάθηκε τυχερός, αφού βρέθηκε το φάρμακο πριν να είναι αργά... Σήμερα αυτή η αρρώστια είναι σπάνια, όμως όσοι είχαν αυτή τη νόσο και επέζησαν έχουν ακόμα τα σημάδια της.

Για τη λέπρα βρέθηκε η θεραπεία εδώ και πενήντα χρόνια, αλλά ακόμη και σήμερα δεν έχει βρεθεί το φάρμακο για την προκατάληψη, ανα-

φέ-ρει, μεταξύ άλλων, ο Μανόλης Φουντουλάκης σε συνέντευξή του στο δημοσιογράφο του «Ε.Τ.» κ. Κουφάκο.

Ο εθισμός των νέων στους Η/Υ και στα ηλεκτρονικά παιχνίδια

Επιμέλεια:

Μιχάλης Σαμπαθιανάκης

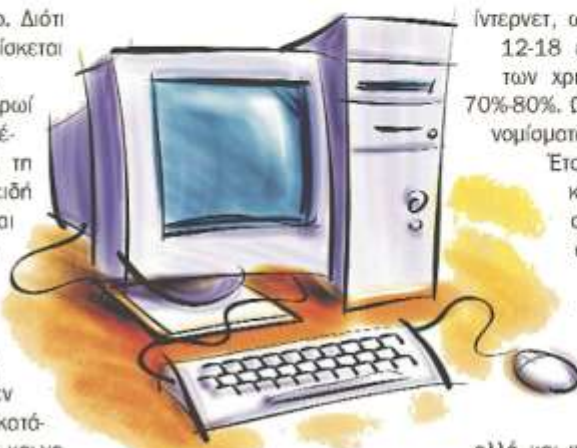
Ωρα 15.00. Πριν από λίγο γύρισε από το σχολείο. Πρέπει να φάει και να διαβάσει, αφού σε δύο ώρες έχει φροντιστήριο. Σε λιγάκι, όμως, διότι τώρα πρέπει να ανοίξει τον υπολογιστή. Τον περιμένουν οι υπόλοιποι παίκτες στο τελευταίο online παιχνίδι που ανακάλυψε. Είναι κρίσιμη η φάση: είναι έτοιμος να κατατροπώσει τους αντιπάλους του, κερδίζοντας τους πύργους τους. Θα παίξει μισή ώρα και μετά θα κάνει όσα άλλα πρέπει.

Ωρα 17.15. Πα-πω! Μόλις πήρε είδηση ότι έχασε το φροντιστήριο. Ευτυχώς που λείπουν οι γονείς του και δεν θα το καταλάβουν. Θα παίξει λίγο ακόμη και μετά θα κάνει όλα τα υπόλοιπα που πρέπει. Δεν έχει φάει κιόλας...

Ωρα 21.00. Μόλις μπήκαν οι γονείς του. Ωραία, θα τον βρουν στο δωμάτιό του και θα πιστέψουν ότι διαβάζει. Θα διαβάσει, δηλαδή, αλλά

όχι ακόμη, σε λίγο. Διότι τώρα το παιχνίδι βρίσκεται σε κρίσιμη καμπή.

Ωρα 9.00 το πρωί της επομένης. Πέρασε σχεδόν όλη τη νύχτα ξύπνιος, επειδή κάποια στιγμή, και ενώ γινόταν ο χαμός στο παιχνίδι, «κράσσαρε» ο υπολογιστής του. Δεν έφαγε, δεν διάβασε, σχεδόν δεν κοιμήθηκε, αλλά κατάφερε να τον φιτζέει και να περάσει μια πολύ δύσκολη νύχτα. Πριν από λίγο, όταν μπήκε μέσα στο δωμάτιό του έξωλλος ο πατέρας του, για να του ζητήσει τον λόγο που έχασε την πρώτη ώρα στο σχολείο, εκείνος προσπάθησε να του εξηγήσει για το «κρυσάρισμα» του... εργαλείου (απέκρυψε, βέβαια, τα υπόλοιπα, για τις ατελείωτες ώρες διαδικτυακού παιχνιδιού). Ο πατέρας τον κοίταζε με το γνωστό ύφος «σε τι γλώσσα μου μιλάς;» και του είπε τη γνωστή φράση: «Στη μόνια σου το 'ρες;».

Internet, ωστόσο στα άτομα 12-18 ετών το ποσοστό των χρηστών άγγιζαν το 70%-80%. Ως γνωστόν, όλα τα νομίσματα έχουν δύο όψεις.

Έτσι, και στη συγκεκριμένη περίπτωση, οι στενές σχέσεις ολοένα περισσότερων παιδιών με το νέο... ηλεκτρονικό σύμπαν, το οποίο πράγματι προσφέρει γνώση, πληροφόρηση,

αλλά και ψυχαγωγία σε κλάσματα του δευτερολέπτου, έχουν στην άλλη, τη σκοτεινή πλευρά του «νομίσματος», τον τίτλο των... επικίνδυνων σχέσεων. Διότι ο εθισμός στο διαδικτυακό μπορεί να αποτελέσει έναν κίνδυνο ικανό να σπεύρει μεγάλη καταστροφή και όχι εικονική, όπως συμβαίνει στα πάμπολλα βιντεοπαιχνίδια.

Το απόσπασμα αυτό το πήραμε από άρθρο της εφημερίδας «Το Βήμα». Μπορεί να σας φαίνεται αστειό ή υπερβολικό, αλλά για πολλά παιδιά στη σημερινή εποχή είναι πραγματικότητα.

Τα τελευταία χρόνια η παγκόσμια χρήση του διαδικτύου έχει εμφανίσει σημαντική αύξηση - εκτιμάται ότι σήμερα ο αριθμός των χρηστών σε παγκόσμιο επίπεδο ξεπερνάει τα 1,3 δισ. άτομα. Στην Ελλάδα το ποσοστό των χρηστών έχουν παρουσιάσει έκρηξη (από 9% το 1999 σε 33,7% το 2006), αν και παραμένουν σχετικά χαμηλά σε σύγκριση με άλλες ευρωπαϊκές χώρες. Σύμφωνα με στοιχεία, το Σεπτέμβριο του 2007 3,8 εκατ. Έλληνες είχαν πρόσβαση στο

Κατά τη γνώμη μου, τα παιδιά καταφεύγουν στον ηλεκτρονικό κόσμο, γιατί δεν έχουν τα σωστά ερεθίσματα από τους γονείς τους και έτσι «μπλέκουν» σε ηλεκτρονικά παιχνίδια κάποιες φορές εθιστικά και σε διάφορες ιστοσελίδες κοινωνικής δικτύωσης, όπως το facebook, το twitter, το my space και άλλες, οι οποίες δίνουν την ψευδαίσθηση στο χρήστη ότι επικοινωνεί στην πραγματικότητα με άλλους ανθρώπους και έχει πολλούς «φίλους». Οι γονείς πρέπει να ωθήσουν τα παιδιά τους να αρχίσουν κάποιο άθλημα ή κάποια ασχολία, για να «ξεφύγουν» τα παιδιά από τον υπολογιστή. Επίσης, μπορούν να τα παροτρύνουν να βγουν από το σπίτι για μια βόλτα στο κέντρο ή να πάνε κάπου με τους φίλους τους.

LeBron James VS Kobe Bryant

Επιμέλεια:
Κώστας
Μανιαδής

Μια αιώνια μάχη ανάμεσα στους δύο κορυφαίους μπασκετμπολίστες στον πλανήτη είναι σε εξέλιξη. LeBron James ή Kobe Bryant; Ελάτε να τους γνωρίσουμε, λοιπόν!

Ο LeBron Raymone James (γνωστός και σαν «King James») γεννήθηκε στις 30 Δεκεμβρίου του 1984 και είναι Αμερικανός παίκτης του Basket. Υπήρξε τρεις φορές "Mister Basketball" στο σχολείο δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης του Οχάιο, όπου φοίτησε, και σύντομα ακολούθησε καριέρα στο NBA. Στα 18 του μόλις επιλέχθηκε στο Νο 1 του draft το 2003 από τους Cleveland Cavaliers και υπέγραψε συμβόλαιο 90 εκατομμύρια δολάρια για παπούτσια με τη Nike. Ο James παίζει στη θέση του small forward και κατέχει πολλά ρεκόρ από τότε που μπήκε στο NBA, όπως ο Rookie της σεζόν 2003-04 (είναι ένα βραβείο, που παίρνει ο καλύτερος πρωτοεμφανιζόμενος παίκτης κάθε χρόνο) και πολυτιμότερος παίκτης της κανονικής πε-

ριόδου 2008-09 και 2009-2010. Ο Τζέιμς οδηγεί την ομάδα του στα playoffs από το 2006 ως το 2010. Το 2010 ο LeBron James μεταγράφηκε στους Miami heat, αφού έμεινε ελεύθερος από τους Cleveland Cavaliers, μετά από μεγά-

λά ο επαδοί της ομάδας, που, μετά από αυτό, άρχισαν μέχρι και τις φανέλες με το όνομά του να καίνε!

Ο Kobe Bryant γεννήθηκε στις 23 Αυγούστου 1978 στη Philadelphia Pennsylvania και είναι Αμερι-

λη μάχη ανάμεσα σε πολλές ομάδες. Το ότι έφυγε από την ομάδα του Cleveland δεν το πήραν και τόσο

κανός παίκτης του μπάσκετ. Αγωνίζεται στη θέση του shooting guard, για την ομάδα των Los

Angeles Lakers του NBA.

Επιλέχθηκε στο νούμερο 13 στα NBA Draft του 1996 από τους Charlotte Hornets. Αγωνίζεται με τον αριθμό 24 και οι αποδοχές του ξεπερνούν τα 21 εκατομμύρια δολάρια.

Ο Bryant και ο τότε συμπαίκτης του Shaquille O'Neal οδήγησαν τους Lakers σε 3 συνεχόμενα πρωταθλήματα NBA από το 2000 έως το 2002.

Μετά την αναχώρηση του «Shaq» την περίοδο 2003-04, ο Kobe έμεινε ουσιαστικά «μόνος» στην ομάδα.

Αποτέλεσε τον παίκτη που σημείωσε τους περισσότερους πόντους στο πρωτάθλημα κατά τις περιόδους 2005-06 και 2006-07.

Το 2006, κατέκτησε προσωπικό ρεκόρ, σημειώνοντας 81 πόντους κατά της ομάδας των Toronto Raptors, η δεύτερη μεγαλύτερη επίδοση στο σκοράρισμα στην ιστορία του NBA. Τη σεζόν 2009-2010 οδήγησε τους Lakers στην κατάκτηση του τίτλου, κερδίζοντας το βραβείο του πολυτιμότερου παίκτη των τελικών για πρώτη φορά στην καριέρα του! Ο Kobe έλαβε το Βραβείο Πολυτιμότερου Παίκτη κατά την αγωνιστική περίοδο NBA 2007-08, αφού οδήγησε την ομάδα του στους τελικούς της διοργάνωσης.

NBA 2011: 60ό All Star game

Το 60ό All Star game του NBA πέρασε στην ιστορία ως ένα από τα ωραιότερα και πιο συναρπαστικά παιχνίδια με πολλούς (πάρα πολλούς) πόντους, θεαματικές φάσεις, αποδοκimasίες και κυρίως σασπένς με αλλαγή συναισθημάτων.

Η Δύση ήταν αυτή που κέρδισε - για 24η φορά στην ιστορία της - με 148-143, αν και βρέθηκε να προηγείται με 17 πόντους στην 4η περίοδο.

Το παιχνίδι, πάντως, ήταν ιδι-

αίτερα συναρπαστικό ως προς την εξέλιξή του. Εντυπωσιακός ήταν ο Τζέιμς στο δεύτερο ημίχρονο (μαζί με τον Στουεντίρε), όταν πήρε πάνω του την υπόθεση της ανατροπής (μείωσαν σε 137-135 στα 2, 34' πριν τη λήξη), αλλά ο Ντουράντ στο τέλος είχε διαφορετική άποψη και η Δύση πανηγύρισε τον 24ο τίτλο της σε 60 αναμετρήσεις.

MVP ο Κόμπε Μπράιαντ

Ο Κόμπε Μπράιαντ, ο οποί-

ος παραδέχτηκε ότι έδωσε το τελευταίο All Star game στο «σπίτι» του, αναδείχθηκε πολυτιμότερος παίκτης για 4η φορά (2002, το 2007 και το 2009) στην καριέρα του (ισοφάρισε το ρεκόρ του Μπομπ Πετίτ), σημείωσε 37 πόντους και «φλένταρε» με το απόλυτο ρεκόρ σε έναν αγώνα All Star, ήτοι τους 42 πόντους που κρατάει από το 1962 ο Ουίλι Τσέιμπερλεν. Οι 37 πόντοι του, πάντως, είναι το 4ο καλύτερο ρεκόρ στην ιστο-

ρία του θεσμού και τρεις από τους τέσσερις σκόρερ έχουν κερδίσει τον τίτλο του MVP.

«Στη ζωή συναντά κανείς θέμα είναι να έχει τη δύναμη

Συνέντευξη στον
Κώστα
Μανιαδή

Κύριε Ανδριώτη, πώς ήταν τα παιδικά σας χρόνια και πώς η καθημερινότητά σας όταν ήσασταν παιδί;

«Έντονα, με πολύ παιχνίδι και το σχολείο βεβαίως. Αλλά υπήρχε λίγο πιο πολλή ελευθερία στις γειτονιές».

Είπατε για το σχολείο, εσείς πώς ήσασταν σαν μαθητής εκείνο τον καιρό;

«Όπως είσατε και εσείς, μαθητής που δεν το θέλει το σχολείο. Το θέλετε εσείς».

Ανάλογα... Έχει και τα καλά του...

«Έχει τα καλά του, έχει και τα κακά του. Εγώ βίωσα και καλές και κακές στιγμές, αλλά στο τέλος πάντα κρατάς τις καλές στιγμές και θυμάσαι έτσι γλυκά το σχολείο».

Θέλατε από μικρός να γίνετε καθηγητής ή είχατε άλλα όνειρα;

«Αν όταν ήμουν μικρός μού έλεγαν να γίνω καθηγητής, θα τον έδερνα αυτόν που θα μου το έλεγε. Γι' αυτό και δεν έγινα καθηγητής. Έγινα δικηγόρος. Ήμουν πολλά χρόνια δικηγόρος και μετά σαν δικηγόρος σπούδασα ξανά και έγινα καθηγητής».

Και πώς πήρατε αυτή την απόφαση να ασχοληθείτε με την εκπαίδευση και με το σχολείο;

«Είναι ένα θέμα το τι σου αρέσει. Μάλλον κάποια στιγμή διαπιστώνεις ότι οι επιλογές σου δεν ήταν σωστές, δεν σε

ικανοποιούν και επομένως αλλάζεις».

Διαφέρουν πολύ αυτά τα δύο επαγγέλματα;

«Ναι, σαν τη μέρα με τη νύχτα. Έχει πάρα πολύ ενδιαφέρον, αλλά, όταν μπήκα για πρώτη φορά στην τάξη, σε μεγάλη ηλικία πια, είχα νιώσει ότι δεν είχα λείψει ποτέ από την τάξη... σαν να ήμουν πάντα εκεί!».

Πάντως τα καταφέρατε μια χαρά. Είσατε γυμνασιάρχης σε ένα πολύ καλό σχολείο. Πώς το καταφέρατε αυτό;

«Όλα έχουν σχέση με την αγάπη του αντικειμένου με το οποίο ασχολείσαι. Δηλαδή, άμα κάνεις κάτι και σου αρέσει, όλα τα άλλα έρχονται. Χωρίς να πιεστείς, χωρίς να πιεστείς. Έρχονται από μόνα τους».

Τα καθήκοντά σας τώρα σε αυτό εδώ το σχολείο είναι εύκολα;

«Τα καθήκοντα σε αυτό το σχολείο είναι και εύκολα και δύσκολα. Άλλες μέρες είναι πολύ εύκολα και περνάνε πολύ ευχάριστα οι ώρες. Άλλες μέρες είναι πάρα πολύ δύσκολα, γιατί έχεις, εκτός από τα τρέχοντα θέματα της καθημερινότητας, και πολλές γραφειοκρατικές διαδικασίες να διεκπεραιώσεις. Αλλά είναι μέσα στο πλαίσιο του αν σου αρέσει αυτό που κάνεις ή όχι».

Μιλήσατε για εύκολες και δύσκολες μέρες. Συνέβη κάποιο γεγονός αυτά τα χρόνια που διδάσχετε ως καθηγητής και ως γυμνασιάρχης που σας έχει μείνει έντονα στη μνήμη σας;

«Πολλά».

Κάποιο ξεχωριστό;

«Τώρα δεν μπορώ να τα ξεχωρίσω, γιατί συνήθως, όταν ένας καθηγητής είναι μέσα στην τάξη, βιώνει πάρα πολύ έντονες στιγμές».

Υπήρχε κάποια στιγμή που ήσασταν στην τάξη και σας έκανε να γελάσετε πολύ κάτι που ακούσατε;

«Δεν θυμάμαι τώρα ακριβώς. Αλλά και γέλια μου είχαν δημιουργήσει και δάκρυα πολλές φορές. Όχι με την κακή έννοια του όρου... Αλλά η συγκίνηση που πολλές φορές εισπράττει ένας καθηγητής μέσα σε μια τάξη είναι πάρα πολύ έντονη. Και εγώ συνήθως είχα επαφή με παιδιά του λυκείου. Μέχρι να γίνω γυμνασιάρχης ήμουν καθηγητής τάξης σε παιδιά της τρίτης λυκείου και έχω περάσει πολλές συγκινήσεις».

πολλές δυσκολίες, αλλά το να τις αντιμετωπίζει»

Πιστεύετε ότι εδώ που είστε γυμνασιάρχης σάς αντιμετωπίζουν διαφορετικά τα παιδιά σε σχέση με τους άλλους καθηγητές;

«Μμμ ναι. Αναπόφευκτα ναι. Με τους καθηγητές τα παιδιά πιστεύω ότι νιώθουν πιο πολλή άνεση. Με έναν γυμνασιάρχη... Άμα ακούν γυμνασιάρχη τώρα... (γέλια). Δεν είναι και ό,τι καλύτερο, ε; Τουλάχιστον με επιφύλαξη σε αντιμετωπίζουν τα παιδιά...».

Ωστόσο, παρατηρούμε ότι έχετε καλές σχέσεις με τα παιδιά. Δηλαδή σας συμπαθούν, παρόλο που είστε γυμνασιάρχης.

«Το εύχομαι... γιατί, κοιτάξε, η καλή σχέση απορρέει από τον τρόπο συνεργασίας. Το πώς συνεργάζεσαι. Και αυτή η συνεργασία έχει εντάσεις, άλλοτε ανεβαίνει η ένταση, άλλοτε κατεβαίνει. Τώρα, άμα από αυτό το μέσο όρο των εντάσεων βγαίνει κάτι καλό, θα είμαι πολύ ευχαριστημένος. Εσύ τώρα πώς βλέπεις έναν γυμνασιάρχη;».

Κοιτάξε πριν έρθω στο γυμνάσιο δεν είχα ακούσει και

πολλά. Ε, μετά άκουγα διάφορα πράγματα. Έχω μια καλή εντύπωση όμως. Μου έχει μείνει μια καλή εντύπωση. Όταν ακούω γυμνασιάρχη ναι, δεν έχω και την καλύτερη εντύπωση, αλλά εσείς είστε πολύ καλός.

«Ναι, πάντα ο τίτλος, αν τον πούμε και αυτόν τίτλο, έχει μια επίδραση στα παιδιά».

Έχετε πραγματοποιήσει τα όνειρά σας; Έχετε κάνει αυτά που θέλετε;

«Αλίμονό μου, αν τα είχα πραγματοποιήσει! Ποτέ κανείς δεν πραγματοποιεί τα όνειρά του! Πάντα όλο και κάτι βρίσκεται καινούριο. Μόνο που εγώ πλέον, στη δική μου ηλικία, αυτό το καινούριο που θέλω δεν το λέω πια όνειρο αλλά σχέδια. Γιατί τα όνειρα είναι στη δική σας ηλικία. Εμείς τώρα σχεδιάζουμε, αλλά αλίμονό μας και δεν σχεδιάζουμε ή δεν ονειρευόμαστε!».

Δηλαδή έχετε θέσει κάποιους συγκεκριμένους στόχους για το μέλλον;

«Ναι αμέ πολλούς. Τώρα τι θα καταφέρω, δεν ξέρω».

Τελικά σας αρέσει που φύγατε από τη δουλειά του δικηγόρου και τώρα ασχολείστε εδώ με το σχολείο;

«Ναι, ναι, μου αρέσει. Άμα βιώσει κανείς τους διαδρόμους ενός δικαστηρίου και τους διαδρόμους ενός σχολείου, καταλαβαίνει τη διαφορά. Με το που μπαίνεις στον ένα διάδρομο και στον άλλο καταλαβαίνεις τη διαφορά. Εκεί παίζεται όλο το παιχνίδι. Βέβαια, δεν είναι μόνο τι βλέπεις, μετά έχεις και τις εμπειρίες που κουβαλάς, τα βιώματά».

Πόσα χρόνια είχατε ασχοληθεί με τη δικηγορία;

«Με τη δικηγορία ασχολήθηκα 13 χρόνια, με γραφείο δικό μου. Με την εκπαίδευση ασχολούμαι 20 χρόνια».

Μπορείτε να πείτε ότι ήταν επιτυχημένο το πέρασμά σας; Σας έδωσε κάτι;

«Όπωσδήποτε και μου έδωσε. Μου έδωσε πάρα πολλά. Η εμπειρία που είχα εγώ ως δικηγόρος με βοήθησε πάρα

πολύ μέσα στην τάξη. Δηλαδή, τα αντιμετωπίσα όλα πολύ ευκολότερα από ό,τι ένας νέος καθηγητής».

“ Ποτέ κανείς δεν πραγματοποιεί τα όνειρά του! Πάντα όλο και κάτι βρίσκεται καινούριο. Μόνο που εγώ πλέον, στη δική μου ηλικία, αυτό το καινούριο που θέλω δεν το λέω πια όνειρο αλλά σχέδια ”

Στη ζωή σας έχετε συναντήσει πολλές δυσκολίες, ή τα πράγματα σας ήρθαν κάπως εύκολα;

«Δεν ξέρω αν θα μπορούσε να πει ποτέ κανείς πως είναι μόνο εύκολα. Πολλές δυσκολίες... Αλλά πάντα το θέμα είναι να έχει κανείς τη δύναμη να τις αντιμετωπίζει. Όχι πως τις αντιμετωπίζεις όλες, άλλες φορές νιώθεις πιο αδύναμος, άλλες φορές νιώθεις ότι τα καταφέρνεις».

Και μια τελευταία ερώτηση για να μην σας κουράσω άλλο. Νιώθετε ότι έχετε κάποια παραπάνω δύναμη από τους άλλους καθηγητές εδώ;

«Όχι δύναμη, ευθύνη! Είναι μεγαλύτερη η ευθύνη, αλλά πολλές φορές μου λείπει και η γοητεία της τάξης. Ο καθηγητής έχει περισσότερη γοητεία μέσα στην τάξη».

Όραία, σας ευχαριστώ πολύ!

«Να 'σαι καλά, και εγώ σε ευχαριστώ!»

Πιστεύετε ότι είχατε επιτυχία σε αυτό που κάνατε ή δεν τα πήγατε και τόσο καλά γι' αυτό αποφασίσατε να αλλάξετε επάγγελμα;

«Ήταν θέμα εσωτερικών διεργασιών. Δηλαδή, ξαφνικά βλέπεις μέσα σου τι δε σου αρέσει, τι σου αρέσει και πρέπει να αλλάξεις αποφάσεις. Γι' αυτό, άμα παιδιά της τρίτης λυκείου, που κουβεντιάζω, μου λένε "σασα τώρα με το μηχανογραφικό παίρνω την απόφαση της ζωής μου", τους λέω ότι δεν είναι απόφαση της ζωής σου, είναι μια απόφαση. Αν δεις ότι δεν σε πηγαίνει εκεί που θέλεις,

πρέπει να έχεις τη δύναμη να την αλλάξεις».

Οι δικοί σας άνθρωποι πώς την πήραν αυτή την αλλαγή που θέλατε να κάνετε;

«Ευτυχώς μου συμπαραστάθηκαν και η γυναίκα μου και τα παιδιά μου, γιατί ήταν πολύ δύσκολο να έχεις το γραφείο και να πηγαίνεις ταυτόχρονα να σπουδάζεις και κάτι άλλο. Χωρίς συμπαράσταση δε γίνεται, άμα δε σου συμπαραστέκονται και οι δικοί σου άνθρωποι δεν μπορείς να τα κάνεις και όλα μόνος».

Τα μυστικά της μούμιας του Τουταγχαμών

Της
Εμμανουέλας
Βογιατζάκη

Μια από τις σημαντικότερες ανακαλύψεις του 20ού αιώνα ήταν η ανακάλυψη του τάφου του Φαραώ Τουταγχαμών που έγινε το 1922 από τον Βρετανό αρχαιολόγο Χάουαρντ Κάρτερ, στην Κοιλιάδα των Βασιλέων. Ήταν ο τελευταίος από τους 69 συνολικά τάφους που ανακαλύφθηκαν εκεί και ο μόνος που δεν είχε ανοιχτεί ποτέ (δηλαδή δεν είχε συληθεί), για αυτό και τα κτερίσματα που βρέθηκαν προκάλεσαν παγκόσμια κατάπληξη! Παρόλο που ο Τουταγχαμών δεν ήταν ιδιαίτερα γνωστός, όταν βασίλευε, τα πολύτιμα αντικείμενα, που βρέθηκαν μέσα στο φέρετρό του και στους γύρω χώρους τον κατέταξαν στην κορυφή του ενδιαφέροντος! Το σώμα του ήταν τυλιγμένο με λινά πανιά, ενώ το κεφάλι του καλυπτόταν από μια εντυπωσιακή ολόχρυση μάσκα, που έμεινε στην ιστορία ως "η μάσκα του Τουταγχαμών". Στην ταφική αίθουσα υπήρχε η λάρνακα, δηλαδή το χρυσό εσωτερικό φέρετρο του βασιλιά. Το φέρετρο αποτελείται από μασίφ χρυσό με μήκος 16, πλάτος 10 και ύψος 9 πόδια.

Γύρω-γύρω υπήρχαν αναπαραστάσεις του βασιλιά με τις θεότητες.

Η ανακάλυψη του τάφου του, όμως, συνοδεύτηκε από τον αιφνιδιαστικό θάνατο αρκετών ανθρώπων, οι οποίοι είχαν άμεση σχέση με τις ανασκαφές. Αποτέλεσμα ήταν να αρχίσει να γίνεται λόγος για την "κατάρα του Φαραώ". Για δεκαετίες επικράτησε η άποψη πως όποιος ασχολείται με τον Τουταγχαμών, παίρνει πάνω του την κατάρα! Ίσως σε αυτό να οφείλεται το γεγονός πως μέχρι και σήμερα είναι δεκάδες τα αναπάντητα ερωτήματα γύρω από τον Τουταγχαμών.

Ποιος ήταν ο Φαραώ Τουταγχαμών

Σύμφωνα, λοιπόν, με τον επικεφαλής της έρευνας, το πιο πιθανό είναι ο Φαραώ Τουταγχαμών να ήταν ο γιος του Φαραώ Ακενατών, σύζυγος της βασίλισσας Νεφερτίτης, ενώ έχουν βρει από τις αναλύσεις του DNA ποια ήταν η μητέρα του. Έχουν βρει, δηλαδή, με ποια μούμια έχει κοινά στοιχεία DNA, με τη διαφορά ότι εκείνη δεν έχει αναγνωριστεί σαν πρόσωπο, παρά έχει έναν κωδικοποιημένο αριθμό. Ο δρ Ζάχι Χαουάς ανέφερε σχετικά με τη συγκεκριμένη ανακάλυψη: «Είναι πολύ συναρπαστικό! Θα γνωρίζουμε ποιος ήταν ο βασιλιάς Τουταγχαμών».

χαμών: από πού καταγόταν, ποιος πραγματικά ήταν, από τι πέθανε, είναι μόνο μερικά από αυτά.

Η ελονοσία σκότωσε τον Τουταγχαμών

Φως σε ένα αρχαιολογικό μυστήριο, το οποίο αναζητεί απάντηση εδώ και 33 αιώνες, τα ακριβή αίτια θανάτου του Φαραώ Τουταγχαμών, υποστηρίζουν ότι έριξαν έπειτα από μακρόχρονη έρευνα και τεστ DNA επιφανείς αιγυπτιολόγοι. Ο 19χρονος Φαραώ πέθανε πιθανότατα από ελονοσία, αλλά την κατάσταση του είχε χειροτε-

ραβύ κατάγμα στο πόδι και η γενικότερη εξασθένηση του οργανισμού του. Πάντως, δεν δολοφονήθηκε: την «ύποπτη» τρύπα στο κρανίο της μούμιας του δεν την άνοιξαν κάποιοι αδιάστακτοι βασιλοκτόνοι, αλλά Αιγύπτιοι ταριχευτές.

Μια σειρά αξονικές τομογραφίες και γενετικές εξετάσεις, όχι μόνο της δικής του μούμιας, αλλά και άλλων δέκα ταριχευμένων συγγενών του της βασιλικής γενιάς, έδειξαν ότι η περίφημη «κατάρα του Τουταγχαμών» μπορεί να ήταν... οικογενειακή: ο Φαραώ γεννήθηκε με στραβά πόδια και άλλα σοβαρά σκελετικά προβλήματα και πιθανότατα περπατούσε από παιδί με μπαστούνι, όπως αποδεικνύεται και από την ανακάλυψη πολλών τέτοιων βοηθημάτων.

SPECIAL OLYMPICS-Αθήνα 2011

Του
**Κώστα
Μανιαδή**

Το καλοκαίρι που μας έρχεται η Ελλάδα θα φιλοξενησει το μεγαλύτερο αθλητικό γεγονός στον κόσμο, τους Παγκόσμιους Αγώνες Special Olympics 2011. Αυτό είναι πολύ σημαντικό, αφού πρόκειται για τους μοναδικούς αγώνες στον κόσμο στους οποίους όλοι οι συμμετέχοντες αθλητές είναι νικητές στον αγώνα τους για το σεβασμό μας στη διαφορετικότητα τους και για την υπεράσπιση των ξεχωριστών τους ικανοτήτων.

Από τις 25 Ιουνίου έως και τις 4 Ιουλίου στην Αθήνα, αλλά και στην πόλη μας, το Ηράκλειο (και πιο συγκεκριμένα στο Παγκρήτιο Στάδιο), 7.500 αθλητές Special Olympics από 185 χώρες θα λάβουν μέρος σε 22 ολυμπιακού τύπου αθλήματα, που είναι τα ακόλουθα: τένις, γκολφ, γυμναστική, δυναμική άρση βαρών, ring sport, ιππασία, ιστιοπλοΐα, κανό, μπάσκετ, μπάσκετ μπάσκετ, μπόουλινγκ, μπότσια, πατινάζ, βόλεϊ, μπιτς βόλεϊ, ποδηλασία δρόμου, ποδόσφαιρο, σόφτμπολ, στίβος (μαραθωνίως), τζούντο, κολύμβηση και κάντμπολ.

Οι Παγκόσμιοι Αγώνες Special Olympics ξεκίνησαν το 1968 από μια σπουδαία γυναίκα, την Eunice Kennedy Shriver, η οποία αφιέρωσε τη ζωή της σε ένα όνειρο που είχε: Τη δημιουργία μιας κοινωνίας που δεν θα ορίζεται από αυτούς που αποκλείονται, αλλά από αυτούς που εντάσσονται. Οι Παγκόσμιοι Αγώνες Special Olympics 2011, που θα διεξαχθούν στην Αθήνα, φέρουν ξεχωριστούς συμβολισμούς. Σημαντικό είναι και το γεγονός ότι αυτή τη φορά θα λάβουν χώρα χωρίς την παρουσία της ιδρύτριας τους, αφού πριν από δύο χρόνια έφυγε από τη ζωή.

Το έμβλημα των Παγκόσμιων Αγώνων Special Olympics-Αθήνα 2011 είναι ένας

Τι είναι ο εθελοντής;

Εθελοντής είναι όποιος προσφέρει χρόνο, ενέργεια, γνώσεις και δεξιότητες σε κάποιο άτομο ή σε μια ομάδα ή σε μια οργάνωση χωρίς να πληρώνεται.

Γιατί να γίνω εθελοντής;

- Θέλω να προσφέρω στην κοινωνία
- Θέλω να είμαι μαζί με ανθρώπους που μοιράζονται τις ίδιες αξίες
- Θέλω να αισθανθώ χρήσιμος και απαραίτητος και γιατί όχι να διασκεδάσω
- Θέλω να αξιοποιήσω τις γνώσεις, τις δεξιότητες και τις εμπειρίες μου
- Θέλω να αποκτήσω νέες δεξιότητες και εμπειρίες, που θα μου φανούν χρήσιμες στη ζωή μου

Οι τομείς στους οποίους θα μπορούσα να προσφέρω

Οι εθελοντές των Special Olympics της Αθήνας θα απασχοληθούν σχεδόν σε όλους τους τομείς της διοργάνωσης, όπως στα αθλήματα, στη διαχείριση των εθελοντών, στη διοίκηση, στις ιατρικές υπηρεσίες, στη λειτουργία των εγκαταστάσεων και των χώρων διαμονής, στις μεταφορές και μετακινήσεις, στη μετάφραση-διερμηνεία, σε μη αθλητικές εκδηλώσεις, στα ΜΜΕ και τον τύπο, στη συνοδεία αθλητών, αθλοπόλων και επισήμων, στις τελετές, στις υπηρεσίες αγώνων και θεατών.

λαμπρός ήλιος. Ο ήλιος, η πηγή της ζωής, μας θυμίζει τη δυνατότητα υπέρβασης και τη δύναμη του αθλητή που παίρνει μέρος στους Αγώνες. Η υπέρβαση υποδηλώνεται από το κλαδί της ελιάς και η δύναμη από τη σπειροειδή μορφή στο κέντρο του ήλιου. Τα χρώματα αντανακλούν το ελληνικό τοπίο, ενώ προβάλλουν συναισθήματα, όπως πάθος για ζωή μέσα από το θερμό κόκκινο, αισιοδοξία με το πορτοκαλί, αποφασιστικότητα με το μπλε, ελευθερία με το γαλάζιο και ελπίδα με το πράσινο.

Η «Οδύσσεια» του Ομήρου και η τελετή έναρξης

Εντυπωσιακό θέαμα με αναπαράσταση της «Οδύσσειας» του Ομήρου επιφυλάσσεται για την τελετή έναρξης των Παγκόσμιων Θερινών Αγώνων Special Olympics, που θα γίνει στις 25 Ιουνίου στο Παναθηναϊκό Στά-

διο. Το πλοίο του Οδυσσέα, ο Ποσειδώνας, ο κύκλωπας Πολύφημος, οι Σειρήνες αλλά και ο Ήλιος πάνω στο άρμα του θα πρωταγωνιστούν σε αυτό το θέαμα, που θα συνοδεύεται από μουσική, κίνηση και ειδικούς φωτισμούς. Η «Οδύσσεια» θέλει, άλλωστε, να δείξει την περιπέτεια που ζουν καθημερινά τα παιδιά με αναπηρίες.

Όσον αφορά την τελετή λήξης που θα γίνει στις 4 Ιουλίου, θα περιλαμβάνει κυρίως χορούς και τραγούδια από παραδοσιακά ελληνικά συγκροτήματα, ενώ θα χρησιμοποιηθούν τα ίδια σκηνικά για λόγους οικονομίας.

Ολυμπιακοί και εθελοντισμός

Σημαντικό είναι και το Πρόγραμμα Εθελοντισμού, το οποίο θα παρέχει στους εθελοντές που θα προσφέρουν τις υπηρεσίες τους στη διοργάνωση μια αξέχαστη και ωφέλιμη εμπειρία ζωής. Στόχος του είναι η δημιουργία ομάδας εθελοντών, που θα βοηθήσουν τους αθλητές και όλους τους συμμετέχοντες της διοργάνωσης. Οι εθελοντές που υποστηρίζουν τα Special Olympics σε όλο τον κόσμο προσφέρουν τις υπηρεσίες τους σε διάφορους τομείς πριν, κατά τη διάρκεια και μετά τις προπονήσεις και τους αγώνες.

Θέλεις να προσφέρεις, να βοηθήσεις όσους έχουν ανάγκη, αλλά δεν ξέρεις πώς; Γίνε κι εσύ εθελοντής ή προέτρεψε κάποιον δικό σου να πάρει μέρος στο πρόγραμμα εθελοντισμού!

Minoistas... εν δράσει

Της
Εμμανουέλας
Βογιατζάκη

Οι Minoistas είναι μια ομάδα δράσης από ευαισθητοποιημένους ανθρώπους, που αγαπούν το Ηράκλειο και έχουν σαν στόχο τους με διάφορες δραστηριότητές τους να βελτιώσουν την εικόνα και το περιβάλλον του.

Οι Minoistas δεν είναι ούτε κόμμα ούτε δημοτική παράταξη, αλλά μια ομάδα που θέλει να δημιουργήσει ένα καλύτερο Ηράκλειο. Επειδή, όμως, καμία αλλαγή δεν έρχεται από μόνη της κι επειδή αυτοί που έχουν τη δύναμη να κάνουν πράγματα δεν τα κάνουν, πρέπει οι πολίτες να βελτιώσουν την καθημερινότητά τους. Η πρώτη προσπάθεια των Minoistas έγινε με τον καθαρισμό του κόλπου δίπλα στο Μουσείο Φυσικής Ιστορίας, στην παραλιακή λεωφόρο του Ηρακλείου. Στην προσπάθεια αυτή συμμετείχαν αρκετοί Ηρακλειώτες που ονειρεύονται μια πόλη πιο καθαρή, πιο

όμορφη, πιο ανθρώπινη και με τη σκούπα, το φαράσι, τις σακούλες, τα καπέλα τους και πολύ μεράκι και αγάπη για την πόλη τους άρχισαν να μαζεύουν κάθε λογής σκουπίδια, δίνοντας, μάλιστα, την υποστήριξη για νέες δράσεις στο μέλλον. Την ιδέα, ωστόσο, την έκλειψαν από τους Atenistas, που ξεκίνησαν τη δράση τους το περασμένο φθινόπωρο. Με σύνθημα «Αθηναίοι στην πράξη» άρχισαν να αλλάζουν την πρωτεύουσα. Γρήγορα τις πράξεις τους υιοθέτησαν ομάδες πολιτών σε όλη την Ελλάδα. Καθαρίζουν πλατείες, παραλίες και

παιδικές χαρές, δίνουν ξανά ζωή σε εγκαταλεημένα πάρκα και παρατημένες γεπονιές. Ευαισθητοποιούν τους συμπολίτες τους, κάνουν δέντροφυτεύσεις κ.ά. Έτσι, στην Κέρκυρα δημιουργήθηκαν οι Kantounistas, στο Ηράκλειο της Κρήτης οι Minoistas, στα Ιωάννινα οι Paguristas και στην Πάτρα οι Patrīnistas.

«Είναι ένα ξεκούνημα ανθρώπων από τον καναπέ»

«Ο κόσμος έχει βαρεθεί τις πολύωρες συναντήσεις, τις ομιλίες, τα προγραμματισμένα. Θέλει να κάνει κάτι δημιουργικό. Να περάσει στην πράξη», δήλωσε στην εφημερίδα «Τα Νέα» ο υπεύθυνος του Παρατηρητηρίου Ελευθέρων Χώρων, επίκουρος καθηγητής στο Τμήμα Αρχιτεκτόνων του Πολυτεχνείου Κρήτης, Ηλίας Γιαννίρης, για τις ομάδες πολιτών που δημιουργούνται στις πόλεις. «Το γεγονός ότι τέτοιες ομάδες πολλαπλασιάζονται σε όλη την Ελλάδα δείχνει ότι προβλήματα δεν υπάρχουν μόνο στην Αθήνα», αναφέρει.

Όπως προσθέτει, «είναι ένα ξεκούνημα ανθρώπων από τον καναπέ που οι πολίτες το έχουν πολύ ανάγκη». Για τις ομάδες αυτές τονίζει πως έχουν μια φρεσκάδα, γιατί με χιουμοριστικό τρόπο φέρνουν στο προσκήνιο καθημερινά προβλήματα που όλοι ξέρουμε, αλλά που η πολιτεία δεν τα λύνει. «Πρωτότυπο είναι και το όνομά τους. Αν τους λέγαμε... αναδασωτές πόλης δεν θα ήταν το ίδιο».

Ένα αρχαίο μυκηναϊκό λιμάνι

Της
Αθηνάς
Σταυρούλακη

Ένα νέο μυκηναϊκό λιμάνι ήρθε στο προσκήνιο. Οι ανασκαφές, οι οποίες είχαν γίνει το 1977 στην ανατολική Λοκρίδα σε ένα λόφο κοντά στις Λιβανάτες, καρποφόρησαν και έφεραν στην επιφάνεια ένα αρχαίο λιμάνι, τον Κύνο, που

έλαβε μέρος στον Τρωικό Πόλεμο. Οι Λιβανάτες είναι μια παραλιακή κωμόπολη του νομού Φθιώτιδας στην κεντρική Ελλάδα. Βρίσκεται 68 χλμ. από τη Λαμία και είναι η έδρα του δήμου Δαφνυσίων. Στην άκρη της πόλης βρίσκεται ο Κύνος, αρχαιολογικός χώρος στον οποίο εντοπίστηκαν, ύστερα από ανασκαφές, ερείπια του ομώνυμου αρχαίου οικισμού της Οπούντιας Λοκρίδας. Δεν εί-

ναι, όμως, μόνον η πλούσια ιστορία του Κύνου – που χάνεται στις απαρχές των ομηρικών επών – η οποία επιβάλλει την ανάδειξη του αρχαιολογικού χώρου.

Είναι και τα σπουδαία ευρήματα που έχουν εντοπιστεί, καθώς ο οικισμός που έχει ανασκαφεί από το 1977 δείχνει συνεχή κατοίκηση από την πρώιμη Εποχή του Χαλκού (3000 - 2800 π.Χ.) έως τα βυζαντινά χρόνια (6ος

αι. μ.Χ.), ενώ σύμφωνα με τους αρχαιολόγους είναι ο μοναδικός ερευνημένος αρχαιολογικός χώρος από τη Θήβα έως το Βόλο που συμπυκνώνει τόσα πολλά στοιχεία.

Μάλιστα, στα κατάλοιπα των κεραμικών εργαστηρίων της περιοχής οι αρχαιολόγοι εντόπισαν την πρώτη (στον ευρωπαϊκό ηπειρωτικό χώρο) παράσταση ναυμαχίας ζωγραφισμένη σε αγγείο.

Υστερούν τα Ελληνόπουλα στις μαθητικές επιδόσεις

Του
Κώστα
Μανιαδή

Εντελώς τυχαία έπεσε το μάτι μου σε ένα άρθρο, το οποίο μιλούσε για μια παγκόσμια έρευνα της "PISA", με θέμα τις μαθητικές επιδόσεις 15χρονων μαθητών από 65 χώρες του κόσμου στην οποία μετείχαν περίπου μισό εκατομμύριο μαθητές. Μου έκανε μεγάλη εντύπωση το ότι τα ελληνόπουλα είναι κάτω από το μέσο όρο και ότι οι Ασιάτες καταλαμβάνουν την κορυφή τα τελευταία χρόνια. Τα παιδιά εξετάστηκαν στους τομείς των μαθηματικών, της ανάγνωσης και της κατανόησης κειμένων και των φυσικών επιστημών.

Αυτό θα πρέπει να μας προβληματίσει. Γιατί, άραγε, να μην μπορεί η χώρα μας να διακριθεί; Ποιες είναι οι διαφορές στην καθημερινότητα των Ελλήνων σε σχέση με τους Ασιάτες; Αυτές ήταν οι απορίες που είχα εγώ και πιστεύω και πολλοί άλλοι Έλληνες και έτσι αποφάσισα να ασχοληθώ με αυτό το θέμα και να γράψω το συγκριμένο άρθρο.

Ας δούμε πώς λειτουργούν τα σχολεία στη Νότια Κορέα...

Τα μαθήματα αρχίζουν στις 7.30 το πρωί και τελειώνουν στις 3 ή και στις 4 το απόγευμα. Πολλές φορές, όμως, ο αγώνας για την επιτυχία υποχρεώνει τους μαθητές να παραμένουν στα σχολεία τους για μάθημα έως τις 11 τη νύχτα! Συνολικά ένας μαθητής στη Νότια Κορέα μπορεί να μείνει και 15 ώρες την ημέρα στο σχολείο, με αποτέλεσμα να μην έχει αρκετό χρόνο όχι μόνο για ξεκούραση, αλλά ούτε καν για ύπνο.

Από γενιά σε γενιά, εξάλλου, διδάσκεται μια αρχή: «Οι τέσσερις ώρες ύπνου είναι επιτυχία. Οι πέντε αποτυχία». Τα μαθήματα γίνονται σε τάξεις των 40 μαθητών, με τους καθηγητές, αυστηρούς στη συντηρητική τους φιλοσοφία, να χρησιμοποιούν συχνά τη σωματική τιμωρία ως μέθοδο διδασκαλίας. Βασικό χαρακτηριστικό στη διαδικασία της εκμάθησης είναι η αποσπαστικότητα.

Ας δούμε τώρα τι γίνεται και σε μια άλλη ασιατική χώρα, την Ιαπωνία. Χαρακτηριστικό του εκπαιδευτικού συστήματος στην Ιαπωνία είναι η διαφορετική εκπαιδευτική μέθοδος ανάμεσα στο δημοτικό και το γυμνάσιο - λύκεια. Στην πρωτοβάθμια εκπαίδευση ενθαρρύνεται η συζήτηση μεταξύ των μαθητών, ενώ στη δευτεροβάθμια βασικό ρόλο παίζει η πρόσληψη της γνώσης που μεταδίδει ο καθηγητής. Η σχολική ημέρα στην Ιαπωνία τελειώνει το απόγευμα. Αυτό, όμως, δεν σημαίνει ότι τελειώνουν και τα μαθήματα. Ποσοστό 65% των μαθητών παρακολουθεί

συμπληρωματικά μαθήματα σε ιδιωτικά φροντιστήρια. Τα φροντιστήρια στην Ιαπωνία είναι περισσότερα από τα σχολεία! Σε αυτά τα εκπαιδευτήρια οι μαθητές δεν προετοιμάζονται μόνο για την εισαγωγή τους στις σχολές της ανώτατης εκπαίδευσης, όπως συμβαίνει στην Ελλάδα, αλλά και

για την εισαγωγή τους σε λύκεια, που θεωρούνται καλά και δέχονται μαθητές με εξετάσεις.

Όπως βλέπετε, δεν υπάρχει καμία σχέση με την εκπαίδευση στην Ελλάδα. Αλλά, τελικά, τι είναι καλύτερο; Τα παιδιά να μην έχουν καθόλου χρόνο για τον εαυτό τους και να μην ασχολούνται με τίποτα εκτός από τα μαθήματά τους, οι καθηγητές τους να τους φέρονται απαράδεκτα (χρησιμοποιώντας τη βία) απλά και μόνο για να ξεχωρίσουν 20 και 30 άτομα σε έναν διαγωνισμό; Αξίζει όλη αυτή η προσπάθεια;

Βέβαια, από ό,τι βλέπουμε, τα τελευταία χρόνια αυτά τα κράτη έχουν κάνει σημαντική πρόοδο στον πολιτισμό και στην οικονομία τους, τη στιγμή που τα περισσότερα κράτη έχουν πάρει τον κατήφορο.

Τα ελληνικά σχολεία

Ας πάρουμε σαν παράδειγμα τη χώρα μας, στην οποία τα τελευταία χρόνια ο πολιτισμός και η παιδεία δεν πάνε και τόσο καλά. Εδώ τα σχολεία αρχίζουν στις 8 π.μ. και τελειώνουν στις 2 μ.μ. Είναι, όμως, αρκετό αυτό το εξάωρο, για να βρίσκεται η χώρα μας σε ένα καλό επίπεδο; Κατά τη γνώμη μου ένα εξάωρο είναι αρκετό, αρκεί να έχουν όρεξη τα παιδιά και αυτό που κάνουν να το βλέπουν «ζεστά», επεκτείνοντας και μόνο τους τις γνώσεις τους, ανάλογα με τα ενδιαφέροντά τους και την κλίση τους. Τότε ναι, ίσως μπορέσει και η χώρα μας να διακριθεί σε αυτό το επίπεδο. Αξίζει να αναφέρουμε ως παράδειγμα δυο Έλληνες μαθητές

λυκείου, οι οποίοι διακρίθηκαν στη διεθνή ολυμπιάδα βιολογίας, χαρίζοντας στη χώρα μας δύο κάλκινα βραβεία. Πρόκειται για τον Παρσκειά Δελγιάννη και τον Νίκο Ίνγαπάδη, που ταξίδεψαν μέχρι τη μακρινή Changwon της Ν. Κορέας και διαγωνίστηκαν μαζί με διακάσιους περίπου μαθητές και μαθήτριες από 60 χώρες, στο πλαίσιο της 21ης Παγκόσμιας Ολυμπιάδας Βιολογίας. Αυτά τα παιδιά αγαπούσαν πολύ αυτό που έκαναν, για αυτό και κατάφεραν να διακριθούν. Το μυστικό, άρα, είναι η όρεξη για μάθηση!

Το χθες και το σήμερα

